

GA, VERTEL MIJN DISCIPELEN

Het is zeker een voorrecht om deze vroege ochtend naar het huis van God te komen, en onze Here te aanbidden, onze opgestane Christus. O, het was . . . Ik ben net een poosje geleden aangekomen. We hadden een geweldige zendingssamenkomst gisteravond, een massabijeenkomst, werd helemaal tot tegen middernacht gepredikt. En vanmorgen op om onze Here Jezus Christus te aanbidden. Hoe geweldig is het om samen te komen om elkaar te ontmoeten!

² Zoals broeder Thom net vertelde: vandaag was de dag dat Hij bewees wat Hij was. Iedereen kon sterven, maar God was ervoor nodig om weer tot leven te brengen. In Zijn leven zag Hij eruit als God, Hij predikte als God, Hij genas als God, Hij handelde als God. Hij was God. En Hij bewees op Paasmorgen dat Hij God was. Hij was meer dan een man. Hij was geen profeet, al was Hij toch een profeet. Hij was een goed man, maar toch was Hij meer dan een goed man. Hij was God. En dus is dit de dag, ter herdenking van Zijn opstanding, dat Hij het bewees.

³ Als we vanmorgen een reis zouden maken en langs de rivier de Ganges zouden gaan, zou je daar moeders tegenkomen die hun kleine baby's offeren aan alligators—krokodillen—gooien ze erin. Als u het over oprechtheid hebt? Ze nemen hun kleine mollige baby's en gooien ze daar voor de krokodillen om verpletterd te worden. Dat is diepe oprechtheid.

⁴ Als we vandaag door India zouden gaan, zou je langs de kant van de straten veel mensen vinden die misschien op spijkers liggen, door het vuur lopen, en die zichzelf op de een of andere manier kwellen. Sommigen van hen spelen natuurlijk de clown omdat het voor toeristen is. Maar ginds in die binnenlanden is de echte man die daar ligt en zichzelf pijnigt, denkend dat hij rust en vrede kan vinden door—door tot Mohammed te bidden.

⁵ Een zielig gezicht onlangs op weg naar Golgotha, naar de stad . . . uit de stad Jeruzalem komend, liever gezegd. Daar lag precies op het terrein van de kruisiging in een Mohammedaanse begraafplaats een vrouw onder een klein bosje onkruid dat ze daar had neergelegd met een oud stuk zwart brood. Ze had daar dagen gelegen en huilde om de ziel van haar geliefde die heengegaan was; precies op het terrein waar het kruis stond. En, dus om de wereld in zijn heidense toestand ziet!

⁶ Ik sprak niet lang geleden met broeder Gadus die net teruggekeerd was uit China. Hij zei: “Broeder Branham, het was een zielig gezicht om te zien in China.” Zei: “Sommigen van hen die misschien wel vier jaar lang hun handen omhoog hebben gehouden totdat hun vingernagels door hun handen heen waren

gegroeid, er aan de achterkant uitstaken. En zeiden: 'Ik zal mijn hand niet verzetten totdat u mij vrede in mijn ziel geeft, grote Boeddha.'"

⁷ En—en dan, veel van de kleine kinderen als ze jong zijn, breken ze de boog van hun voeten zo; en dragen alleen maar schoenmaat nummer twee of drie heel hun leven; hele kleine korte voetjes, omdat ze offers brengen aan een of andere heidense god.

⁸ Ik heb het graf bezocht van bijna alle stichters van religie; de Mohammed en ook bij—bij het graf van Boeddha en Confucius en velen van de filosofen.

⁹ Maar vandaag, boven alles uit, kunnen wij Christelijke mensen onze hoofden achterover gooien en zingen: "Hij leeft, Hij leeft, Christus Jezus leeft vandaag. U kunt mij vragen hoe ik weet dat Hij leeft; Hij leeft binnenin mijn hart." En wij hebben vandaag een leeg graf.

¹⁰ Ongeveer twee jaar geleden liep ik naar het graf, heel vroeg één ochtend om een bloem te leggen op het graf van mijn zoontjes moeder die overleden is, en zijn zusje dat in haar armen ligt, hier op de Walnut Ridge begraafplaats. En toen we er voorbij gingen, snikte het kleine ventje twee of drie keer als hij huilde en een kleine pot bloemen bracht. We knielden daar neer, namen onze hoeden af en legden ze op het graf, opzij van het graf. En ik hief mijn hand op en sloeg mijn armen om hem heen.

¹¹ Ik zei: "Billy, daar ligt je moeder en jouw zusje. Hun lichaam ligt hier beneden. Hun zielen in de tegenwoordigheid van God. Maar over de zee ginds ligt vandaag een leeg graf dat een gedenkteken is voor alle Christenen. Hij leeft." Hij leeft. Dat is het basis-fundament van ons—van ons Christelijk geloof: dat Jezus Christus vandaag leeft.

¹² Nu, zoals het in de krant stond geschreven . . . Nu, meestal hebben we tijdens onze Paaszonsopgangsdienst meestal een—een lied of twee en besteden de meeste tijd hier in de Tabernakel . . . Als er enige bezoekers onder ons zouden zijn—wel, het grootste deel van onze tijd hier wordt aan het Woord besteed. We zijn erg, mensen die het Woord van God te geloven. En fundamenteel geloof ik dat dat de weg is en dat dat de juiste plaats is. En vandaag heb ik enkele—enkele zeer belangrijke dingen waarover ik wil spreken over de opstanding, enkele fundamentele dingen. En ik wil zelf wat dingen vlug noteren naarmate ik verder ga.

¹³ Ten eerste, laten we hier in de Schrift opslaan in Mattheüs het 24e hoofdstuk, of het 22e hoofdstuk, liever, en beginnen met het 41e vers. Ik wil een tekst uit de Schrift lezen, dan overgaan tot de opstanding. Mijn thema van de dienst vanmorgen, die ligt hier: "Toen de Farizeeën samenvergaderd waren . . ." Pardon. Ik—ik sloeg de verkeerde plaats open bij het lezen van de tekst. Het was . . . het was Mattheüs het—het 23ste hoofdstuk geloof ik . . .

Even een ogenblik. Sorry dat ik gisteravond laat binnenkwam en mijn tekst vanmorgen niet helemaal goed heb kunnen voorbereiden waar ik mijn Schriftlezing kon vinden. O ja.

...*ga mijn discipel zeggen dat ik ze in Galilea zal ontmoeten...*

14 Goed meneer. Nu, Jezus Christus, de Zoon van God, gaf hier een opdracht aan deze arme vrouwen na Zijn opstanding dat Hij... wat Hij zou doen. Hij zou hen vertellen dat Hij hen zou ontmoeten in Galilea waar Hij hen beloofde dat—dat Hij—dat Hij aan hen zou verschijnen en dat Hij voor altijd bij hen zou zijn.

15 Nu in het 28e hoofdstuk van Mattheüs liever, en beginnend bij het 7e vers lezen wij:

En ga haastig heen en zeg Zijn discipelen dat Hij opgestaan is van de doden; en zie, Hij gaat u voor naar Galilea; daar zult gij Hem zien. Zie, ik heb het u gezegd.

16 Het was de engel zijn boodschap aan de vrouwen, aan Maria en... de twee Maria's. Het was op een... de eerste Paasmorgen; het glorieuze nieuws was verkondigd.

17 Toen Hij hier op aarde leefde, wandelde Hij als een Man; Hij zag eruit als een Man. Hij had geheel Zijn—Zijn uiterlijke wezen als een Man; toch was Hij innerlijk meer dan de mens. Hij was de Immanuël. Vandaag is de herdenking van de grootste gebeurtenis die ooit in de hele wereld heeft plaatsgevonden. Er was nooit een man buiten deze Man, Christus Jezus, Die zei: "Ik heb macht om Mijn leven af te leggen en heb macht om het weer te nemen."

18 Confucius, ja, en Mohammed en Boeddha en velen van de anderen waren grote filosofen; maar toen ze stierven, was het afgelopen. Het was voor altijd over en uit met hen. Ze werden begraven en dat was... dat eindigde het.

19 Maar deze Man had de macht om Zijn leven af te leggen en het weer op te wekken. De enige Persoon Die het kon doen; de Enige Die het ooit had, heeft bewezen dat Hij het kon doen.

20 En nu, en het is door de eeuwen heen de vrees van de mens geweest: de dood. Iedere persoon die ooit in de wereld kwam heeft altijd de dood gevreesd. Grote... We hebben Napoleons gehad, we hebben Hitlers gehad en van alles; maar als het uur van de dood aankomt, deinst ieder van hen terug. Ik heb mensen horen spreken en opscheppen over grote godslasterlijke dingen, maar als de dood eraan komt, deinzen ze allemaal terug.

21 Zoals Bob Ingersoll, de grote bekende ongelovige, toen hij zijn horloge nam en het ophield voor zijn mensen en zei: "Als er een God is, zal ik binnen een minuut sterven vanaf het tikken van deze klok." Toen, nadat de minuut voorbij was, stierf hij niet. Hij lachte met een grote "ha-ha" en woord en zei: "Ziet u, er bestaat niet zoiets als God." Maar toen...

22 Dat was natuurlijk alleen om de Schrift te vervullen. De Schrift zei dat: “dat spotters in de laatste dagen komen,” en we hebben ze.

23 Dus, hij zei: “Nu ziet u, er bestaat niet zoiets als God.” Maar in de ziekenhuiskamer, toen hij op sterven lag, waar velen zich hadden verzameld om te zien wat er zou gebeuren, schreeuwde hij: “O God, heb medelijden met mijn ziel!”

24 Mijn vader was een zeer persoonlijke vriend van . . . of nee, een goede vriend liever van een bekende ongelovige. En hij zei: “Er bestaat niet zoiets als God.” Hij vervloekte zelfs de gedachte van God. Zijn vrouw zou de koets aankoppelen en naar de kerk gaan en hij zou op zondag zijn maïs gaan ploegen en zo alleen maar te tonen dat zoiets als God niet bestond.

25 Op een dag had hij net zijn tarwe binnengehaald en het allemaal opgestapeld; de bliksem sloeg in en verbrandde het. Hij ging erheen en hief zijn hand op en vervloekte zelfs de gedachte van God. En toen hij dat deed, toen sloeg de bliksem in op zijn schuur waar hij een paar fijne renpaarden had en liet ze allemaal omkomen.

26 En een paar weken daarna kreeg hij tyfeuze koorts en stierf toen mijn vader hem in bed hielp te houden. En hij schreeuwde en riep dat de duivels met kettingen om hem heen achter hem aan kwamen en alles meer. En net voordat hij wegging, riep hij zijn gezin bijeen, zijn kleine kinderen. Hij zei: “Ga niet de weg die je vader is gegaan. Ga de weg die je moeder gaat, want dat is de enige weg van het Leven.”

27 Ik heb thuis een boek die de getuigenis geeft van vele opmerkelijke mensen, zoals de grote . . . één van de grote koninginnen van—van Engeland en enkele andere mensen. Toen ze de dood in stapten, schreeuwden en huilden ze.

28 De koningin Elizabeth van Engeland zei: “Als ik maar . . . Ik zou mijn koninkrijk ervoor geven als ik vijf minuten langer kon leven zodat ik mijn bekering kon doen en mijn hart in orde kon maken met God.”

29 Een andere grote beroemde man zei: “Ik stap de duisternis in. Ik weet niet waar ik heen ga. Ik kon . . .”

30 En een andere grote atheïst sprak en zei: “Er lijken twee muren te zijn en ik schreeuwde en,” zei, “gewoon een echo van muur tot muur.” Dat was alles wat hij kon horen. Hij had de dag van verlossing uitgesteld tot het te laat was.

31 Dan denk ik aan grote, beroemde mannen die stierven, gelovend in onze Here Jezus Christus en Zijn opstanding. Ik denk aan, hier aan—aan D.L. Moody bij zijn dood; velen zeiden: “Wel, is dit de dood?” Hij zei: “Dit is mijn kroningsdag.” En ik dacht aan toen—toen John Wesley, toen hij stervende was. Toen

Abraham Lincoln werd neergeschoten en doodbloedde; er lag op een—op een plaats.

³² Ik ging bij een museum langs in Illinois hier enige tijd geleden. Ik zag een oude kleurling-man met een kleine ring wit haar rond zijn hoofd die er rondliep en keek. Na een tijdje stopte hij en de tranen liepen over zijn wangen. Hij deed een stap achteruit en begon een gebed uit te spreken. Ik lette een paar minuten op hem. Ik liep ook rond dus liep ik naar hem toe en zei: “Oom, wat is er aan de hand? Ik zie dat u aan het bidden bent.”

Hij zei: “Kijk eens wat dáár ligt.”

³³ Wel, ik keek naar wat daar lag en het enige wat ik kon zien was een kledingstuk. En hij zei. . . Ik zei: “Het enige wat ik zie is een kledingstuk.”

³⁴ “Maar,” zei, “kijk, meneer.” Hij zei: “Onder mijn jas zit een litteken van een slavenriem.” Hij zei: “En dat is het bloed van Abraham Lincoln.” Hij zei: “Er was het bloed van Abraham Lincoln voor nodig om die slavenriem van mij af te nemen.”

³⁵ Ik dacht: “Als het een kleurling-man zou opwinden vanwege het bloed van Abraham Lincoln, omdat het een slavenriem van hem wegnam, wat zou het bloed van Jezus Christus moeten betekenen voor de gelovige als we terugkijken naar Golgotha en daar zien dat Hij de slavenriem van de zonde van ons hart wegnam en ons bevrijdde,” waar we de laatste paar avonden over hebben gesproken. Wat een verschil is dat!

³⁶ Abraham Lincoln, toen hij stervende was, bereikte hij het toppunt. En toen hij. . . maar toen hij daar werd neergeschoten in deze grote kathedraal en hij lag te sterven in zijn bed, zei hij: “Draai mijn gezicht naar de ondergaande zon.” De zon ging tegen de avond onder. Lincoln ademde en het bloed gorgelde in zijn longen. Hij had altijd op God vertrouwd. Hij zei: “Hou mijn handen omhoog.” En hij hield zijn hand. Hij zei: “Onze Vader Die in de hemelen zijt! Uw Naam worde geheiligd,” terwijl hij zijn hoofd boog en de geest opgaf.

³⁷ Paul Rader, een boezemvriend van mij die mijn themalied schreef, *Geloven alleen*, toen hij daarginds op sterven lag; hij had net zijn schouder. . . zijn hoofd op de schouder van mijn manager gelegd, meneer Baxter. Hij was een groot, dappere man geweest die over de zeeën en overzee had gereisd en alles en hij was ergens daarginds verwickeld geraakt en raakte verwickeld met enkele fundamentalisten, en zijn boodschap, het baarde hem dodelijk veel zorgen. En toen hij stervende was; hij lag in de kamer, en nabij de dood, worstelde dichtbij.

³⁸ En hier is de echte overwinning van een man. Hij had altijd een geweldig gevoel voor humor, Paul, zoals velen van u hem kenden. Ze hadden het kwartet van het kleine Moody Bijbel Instituut daar. En ze hadden de gordijnen allemaal neergetrokken over de ramen, toen hij stervende was. Hij trok

zich omhoog, keek. Hij schudde zijn hoofd en zei: “Wie sterft er, u of ik?” Hij zei: “Trek die gordijnen omhoog en zing een paar goeie, levendige opstandings- Evangelie liederen voor mij.”

³⁹ En toen ze zo begonnen te zingen, zei hij: “Waar is mijn broer, Luke?”

⁴⁰ Ze brachten zijn broer. Luke ging overal met hem mee zoals mijn zoon met mij enzovoort. Luke was in de kamer ernaast aan het huilen. Luke kwam binnen; een hele grote man met brede schouders, waarschijnlijk kent u hem. Hij en Ma Sunday en de hele groep was er.

⁴¹ Toen hij zich omdraaide, nam hij Luke bij de hand en zei: “Luke, we hebben samen een lange weg afgelegd. Maar denk eraan, over vijf minuten zal ik in de tegenwoordigheid van Jezus Christus staan, gekleed in Zijn gerechtigheid.”

De levens van grote mannen herinneren ons
eraan

Wij kunnen ons leven subliem maken,

Bij ons heengaan achterlatend

Voetafdrukken op het zand van de tijd;

Voetafdrukken, die misschien een ander,

Zeiland over 's levens plechtige hoofdstroom,

Een eenzame en schipbreuk lijdende broeder,

Ziend, weer moed zal vatten.

⁴² Ik denk aan *De Psalm van het leven*, de grote Engelse dichter, Longfellow, toen hij het schreef. Ik stond hier bij zijn graf een paar maand geleden. Ik dacht aan zijn grote poëzie en wat hij aan de wereld gaf en ik. . . Die *Psalm van het leven* was een van mijn favorieten. De dood was altijd een vrees. De mensen vreesden het, helemaal vanaf het begin. Heel lang geleden, vanaf de hof van Eden, vreesde de mens de dood.

⁴³ Ik denk aan de grote profeet Job, toen hij die keer daar zat en hij wist dat hij heen zou gaan. Hij sprak over de geweldige prediking daar die wij van Job 14 krijgen. Hoe hij naar de bloemen keek; hoe zij stierven en weer opkwamen. Hoe hij naar de bomen keek; als hij omwaait, neervalt, de wind hem eruit rukt. “In de dood, toch leeft het weer,” zei hij. “Door een paar druppels van—van water, ja,” zegt hij, “leeft het.” Wij zien hoe onze—onze—onze dieren enzovoort, als zij leven en sterven. Alles wat bestaat uit een bewegend wezen, wanneer het sterft, leeft het nooit meer.

⁴⁴ Dus vroeg Job zich af hoe het kon, dat God een bloem kon nemen en hém weer tot leven kong brengen, echter kon h́j niet opnieuw leven. Hij zei: “Ja, een mens geeft de geest, hij kwijnt weg, en waar is hij?” Hij zei: “Zijn zonen komen om hem te eren, maar hij weet het niet.” Toen zei hij: “Och, of Gij mij in het graf zou verbergen, dat Gij mij op een geheime plaats zou verbergen, totdat Uw toorn voorbij is. Gij stelt mij tijden en grenzen vast

en die ik niet voorbij kan gaan. Maar als Gij mij slechts in de verborgen plaats wilt bewaren tot de dag van Uw toorn. . . .”

⁴⁵ Midden in zijn benauwdheid, precies toen het allerdonkerst uur was, precies op dat grote cruciale moment, toen kwam kleine Elihu langs en begon met hem te spreken; vertelde hem dat de bloem niet had gezondigd; dat hij degene was die had gezondigd, en dat er een opstanding zou zijn. “Op een dag zou er een Rechtvaardige zijn Die zou komen, gelijkvormig gemaakt aan deze wereld en in de vorm van Gods beeld, gemaakt naar de gelijkenis van de mens. Zou de vorm van zondig vlees voor het overige op Zich nemen en zou in de bres staan tussen een boze, heilige God en een zondig mens en zou Zijn handen op beiden leggen en de weg overbruggen.”

⁴⁶ En toen Job dat zag, keek hij naar de opstanding van de Here. Hij zag het. Merk nu op. Met andere woorden probeerde Job dit te krijgen: “Ik weet dat wanneer een mens naar het stof van de aarde gaat, dat hij gewoon weggwijnt en verdwijnt. Ik kijk naar hem. Hij staat nooit meer op. Hij gaat gewoon liggen en geeft de geest en hij is weg. En waar is hij? Niemand weet waar hij is. Maar ik merk dat andere dingen uit de dood opstaan, maar hij niet.”

⁴⁷ Toen deze profeet dan in de Geest kwam, begon God hem te tonen wat er zou gaan gebeuren; dat er Iemand zou zijn Die de zonde van de wereld weg zou nemen en op zou staan. Hij zag de opstanding van de Here. Toen—ik hou daarvan—als ik daaraan denk. Hij zei dat hij opstond. Hij schudde zichzelf.

⁴⁸ Hij had op een ashoop gezeten. Tjonge! Wat wij vandaag ‘pech’ noemen had zijn huis getroffen. Al zijn kinderen waren omgekomen. Zijn rijkdom was helemaal weg. Zijn gezondheid was afgetakeld. Hij zat daar, een Christen, of een gelovige, dat daar zat—verlaten. De mensen, zelfs zijn kerk, hadden hem de rug toegekeerd. Hij zat daar en schraapte zijn zweren.

⁴⁹ En toen de Geest des Heren dan op hem kwam en hij de opstanding deze ochtend zag, weet u, stond hij op en hij zei: “Ik weet dat mijn Verlosser leeft, en in de laatste dagen zal Hij op de aarde staan. En hoewel de huidwormen dit lichaam vernietigen, toch zal ik in mijn vlees God zien; Die ik zal zien. . . .” Hij wist dat hij Hem zou zien in de laatste dagen omdat er een opstanding zou zijn, een algemene opstanding.

⁵⁰ Ik denk aan David, toen hij oud werd. Omdat hij de grote koning was die hij was, had God hem gezworen, dat Hij volgens de vruchten van zijn lendenen Christus zou doen opstaan om aan Zijn rechterhand te zitten. Dan zie ik David toen hij oud was, aan het einde van zijn weg komend, en al de lichamelijke kracht zo ongeveer verdwenen was. Hij zei: “Ook zal mijn vlees in hoop rusten, want Hij zal niet toelaten dat Zijn Heilige verderf zal zien; noch zal Hij Zijn ziel in de hel laten.” Hij voorzag Jezus,

de opstanding van Christus; en wetende dat Zijn lichaam niet in het stof der aarde zou blijven, maar dat het weer op zou staan.

⁵¹ Ik denk aan Abraham daarginds toen God hem liet zitten en zei: “Nu, Abraham, je wordt oud en je bent voorbij de leeftijd, jij en Sara allebei. Maar je bent voorbij de leeftijd om kinderen te krijgen, maar ik ga je een beloofde zoon geven.” Toen hoe Abraham op reis ging en een beloofd land binnenging en daar wachtte op de tijd dat deze gezegende zou komen, die Christus Jezus zou vertegenwoordigen.

⁵² En na vijftientig jaar van in deze belofte geloofd te hebben, net voordat de belofte vervuld werd, toen verscheen God aan Abraham en toonde hem dat Hij in de dood Zijn Zoon zou kruisigen; en in de opstanding Hij Hem weer zou doen opstaan en Hem alles zou geven. De schaduwen zou doen falen, alles wat de mens had verschrikt, en de dood en de verschrikking die de dood had, zou ophouden als zij dit zagen.

⁵³ En Hij gaf oude Abraham er een voorschouw van en Hij ging tussen deze stukken dieren die hij in stukken had gesneden. Dat wij net een paar weken geleden, of vorige week liever, of de week daarvoor in onze diensten doornamen; over hoe Hij dit kleine witte Licht, dat God was, door dezen liet gaan, wat de eed van het verbond bevestigde.

⁵⁴ En toen keerde Hij Zich om en zegende Abraham; en een oude man van honderd jaar oud en een vrouw van negentig keerden weer terug naar een jonge man en een jonge vrouw en brachten een zoon voort, Izaäk. En door hem kwam het Zaad van Abraham. Uit Abra- . . . Daaruit, uit Izaäk, kwam David; uit David kwam Christus; uit Christus kwam de opstanding uit de dood. Wat een glorieuze belofte! Hoe God door de eeuwen heen al deze dingen voorafschaduwde!

⁵⁵ Toen, ten slotte, en zoals we de afgelopen dagen als achtergrond hebben genomen van hoe al de mensen, al de profeten van het Oude Testament, specifiek hun plaats van begrafenissen noemden.

⁵⁶ Vandaag zult u naar het kerkhof gaan, velen van u, om bloemen te leggen op uw geliefden, hun graven.

⁵⁷ Nu, let hierop. Al de profeten vanouds, zonder Schriftplaats om zich door te laten te leiden zoals wij dat hebben, enige goddelijke belofte van God, alleen maar door het leiderschap van de Heilige Geest. “Mannen vanouds, toen ze bewogen werden door de Heilige Geest, schreven het Woord van God.” Ieder van hen, toen ze stierven, gaven ze aan om in Palestina begraven te worden. Ze wilden niet. . . Ze stierven buiten Palestina, velen van hen, maar wilden begraven worden in Palestina omdat God de eerste vruchten van de opstanding vanuit Palestina gaf.

⁵⁸ Toen kwam Jezus er en zij deden met Hem wat ze zeiden dat ze zouden doen. Toen Hij werd geboren in Bethlehém, kwam Hij

binnen door de deur van een stal, ging eruit door de doodstraf. Toen Hij hier op aarde was, maakte Hij nooit een reis van tachtig kilometer in Zijn leven. Hij ging nooit ergens naartoe; om Palestina heen, toch is de Boodschap van Zijn Evangelie naar alle kieren en uithoeken van de wereld gereisd.

⁵⁹ Hij schreef geen enkel boek in Zijn leven; toch is het Boek dat over Hem geschreven werd meer verkocht dan elk boek aller tijden—de Bijbel. En toch, daarin had Hij nooit een... Is Hij nooit naar een universiteit in Zijn leven gegaan en toch werden er meer universiteiten opgericht ter ere van Hem dan—dan van wat dan ook op aarde, of ter ere van enige andere naam of enig ander persoon. En Hij reisde nooit erg ver. Hij leefde een nederig, bescheiden leven. Hij werd uitgelachen, bespot, belachelijk gemaakt.

⁶⁰ En Hij zei dat Hij de macht had om Zijn leven af te leggen en macht om het op te doen staan. Iedereen kan zulke beweringen doen, iedereen kan dat. Maar Hij bewees zijn bewering toen Hij opstond op Paasmorgen.

⁶¹ Toen ze Zijn handen doorboorden en Zijn—en Zijn voeten en in Zijn zijde; en doornenkroon op Zijn hoofd. En Hij stierf ginds, schreeuwend om genade, op Golgotha. Toen Hij op aarde was, zag Hij eruit als een man en gedroeg Hij Zich als een man. En toen Hij daar op Golgotha stierf, schreeuwde Hij om genade als een man.

⁶² Maar toen Hij opstond op Paasmorgen bewees Hij dat Hij meer was dan een man. Hij was God. Hij had de macht om Zijn leven af te leggen.

⁶³ Nu, allereerst op de ochtend waren de kleine groep discipelen allemaal diepbedroefd. Zij wisten niet wat er gebeurd was. Sommigen van hen wilden teruggaan naar hun visnetten.

⁶⁴ Nu als een kleine voorschouw van wat de dood was en hoe vreselijk de dood was en voor de stichters door onze Christelijke godsdienst heen, hoe de beloften verder werden gegeven door deze aartsvaders die ik vanmorgen heb genoemd. Laten we het nu thuis brengen waar het zich bevindt.

⁶⁵ Deze kleine discipelen, nadat ze... kleine groep die in het begin gehaat werd. [Leeg gedeelte op de band—Red.] Ze hadden niet veel vrienden van deze aarde.

⁶⁶ En ieder persoon die Jezus Christus dient zal niet veel vrienden van deze aarde hebben. U moet op uw overtuiging staan, alleen. Vaak moet u alleen staan, maar Hij beloofde dat Hij bij u zou staan. “Ik zal met u gaan, zelfs tot het einde.”

⁶⁷ En nu, terwijl ik Hem zie; laten we ernaar kijken. Hij werd weggevoerd, ze verwachtten, omdat Hij wonderen kon doen. En Hij beweerde dat Hij niets uit Zichzelf deed, maar wat de Vader Hem toonde. Maar Hij—Hij was een wonderdoener. En toen Hij

in de handen van Pilatus werd gegeven, hoe hadden ze kunnen verwacht de Messias van God uitgekleeft te zien met Zijn kleren en daar te staan; en geslagen en gekneusd en vermorzeld en verpletterd en bespuugd, en niet eens Zijn mond open te doen om er een woord over te zeggen. Dat had hun harten gebroken.

⁶⁸ Dezelfde Man die Zijn hand kon uitstrekken en zeggen: “Wees stil,” en de winden en de golven gehoorzaamden Hem.

⁶⁹ Degene Die een begrafenisstoet kon doen stoppen en Zijn hand op de kist kon leggen en zeggen: “Jongeman, Ik zeg u: Sta op,” en hij kwam eruit.

⁷⁰ Degene Die binnenging in een diepbedroefd huis waar een dochter net gestorven was; Jairus, een kleine priester die bij Jezus zou zitten en een gelovige werd. En Hij liep binnen en zeide: “Vertrek in vrede, want het meisje is niet dood; zij slaapt.” Zeker zouden ze het geweten hebben. Zeker was er iets daar. Hij ging binnen, nam haar bij de hand; keek haar aan, en zei: “Meisje, Ik zeg u: Sta op.” En een meisje dat dood was en haar ziel vertrokken, stond op overeind en leefde weer.

⁷¹ Hoe Hij naar het graf van Lazarus ging, huilend als een man, de tranen die over zijn wangen stroomden terwijl Hij huilde en daar stond. En een man die vier dagen dood was, en de huidwormen die in en uit zijn lichaam kropen. Maar zagen Hem Zijn kleine gestalte zo oprichten; zei: “Ik ben de opstanding en het Leven. Die in Mij gelooft, al ware hij ook gestorven, toch zal hij leven. Een ieder die leeft en in Mij gelooft, zal nooit sterven.” Denk er eens over na. “Hij die leeft en in Mij gelooft, zal nooit sterven.”

⁷² Wat een hoop hebben we dan vanmorgen wanneer wij onze graven bezoeken, van onze geliefden! Wat een hoop hebben wij in dit sterfelijke vlees vandaag als de Heilige Geest getuigt: “Hij leeft! ‘Zal nooit sterven; heeft eeuwig Leven.’” Al dragen we de lichamen over het graf van de heiligste onder ons, maar van binnen leven zij. Ze leven ergens.

⁷³ Toen Hij stond en zei: “Ik ben de opstanding en het Leven,” en daar lag er een man. Hij zei: “Neem de steen weg.” En het verderf van zijn lichaam, die geur van een menselijk lichaam, u weet wat het is. Toen ze het optilden, wel, het was een ziekelijke geur daar. Maar Hij sprak het uit en zei: “Lazarus, kom uit!” En een man die vier dagen dood was geweest, stond op vanuit het graf.

⁷⁴ Hoe konden ze een Man met zo’n macht op Golgotha zien hangen, met grote bespottung, klodders spuug van de soldaten die Hem bespotten, druipend van Zijn baard, als zij handenvol baard van Zijn gezicht rukten en Hem op het hoofd sloegen en zeiden: “Profeteer en zeg wie U geslagen heeft!” Toen ze zagen hoe Romeinse spijkers in Zijn handen en in Zijn voeten werden

geslagen, hoe konden ze zo'n Man zien sterven? Omdat God oordeel vereiste, en Christus nam ons oordeel.

⁷⁵ Wat waren ze teleurgesteld! Ze gingen weer terug naar hun visnetten. Petrus zei: "Ik ga vissen." De discipelen zeiden: "Ik zal maar met je meegaan." Ze . . . Ze waren helemaal overstuurd, teleurgesteld.

⁷⁶ Daar namen ze Zijn lichaam neer, wikkelden het in linnen en legden het in het graf.

⁷⁷ En zeiden: "Dat is het einde van die fanatiekeling." Hoe de wereld tegen Hem was! Ze zeiden "dat Hij een heilige-roller was. Dat Hij krankzinnig was. Dat Hij—dat Hij een fanatiekeling was enzovoort."

⁷⁸ Maar Hij zei dat Hij God was. Hij zag eruit als Hem. Hij handelde als Hem. Hij bewees dat Hij God was. Dat is juist.

⁷⁹ Een vrouw zei niet lang geleden, zoals ik dit vele malen heb gezegd. Zij zei: "Hij was niet goddelijk, broeder Branham." Een Christian Science vrouw, ze zei: "Hij was slechts een man." Zei: "Hij was slechts een man."

⁸⁰ Ik zei: "Hij was méér dan een man. Hij was God." Ik zei: "Hij was of God of een bedrieger."

⁸¹ Zij zei: "Wel, omdat Hij huilde bij het graf van Lazarus bewees Hij dat Hij niets anders was dan een mens."

⁸² Ik zei: "Toen Hij huilde, huilde Hij als een mens. Maar toen Hij opstond uit de dood, bewees Hij dat Hij God was." Dat is waar. Ik zei: "Toen Hij honger had, hongerde Hij als een man."

⁸³ Maar kunt u zich voorstellen, een man die naast een vijgenboom stond en iets te eten probeerde te vinden; en enkele dagen later een paar broodjes pakte, ongeveer twee broodjes en twee of drie stukken vis en voedde vijfduizend mensen met gekookte vis!

⁸⁴ Kunt u zich voorstellen, een man die op Golgotha stond en die daar hing tussen hemel en aarde en riep: "Ik heb dorst, Ik heb dorst"; en had zelfs water in wijn veranderd! De Schepper Zelf van—van het water Die daar stond en om water schreeuwde!

⁸⁵ Hij werd zonde voor ons zodat wij in Zijn armoe—armoede rijk gemaakt konden worden. Hij, in Zijn dood stierf Hij als een zondaar, zodat wij in onze dood als zonen en dochters van God konden sterven.

⁸⁶ Ik denk aan wat een verschil er is tussen sterfgevallen. Oude Papa Hayes hier toen hij stervende was, riep hij zijn kinderen naast zijn bed. En daar—hij had al twee of drie dagen in een coma gelegen. Hij had een gezegde; hij zei: "Lieverd, zegen mijn ziel!" Hij was helemaal . . . Hij riep zijn kinderen om naast zijn bed te komen. Lange, witte, vloeiende baard; hij zei, "Lieverd, zegen mijn ziel! Jullie dachten dat papa Hayes dood was." Hij zei: "Ik

zal nooit sterven. Omdat Jezus leeft, leef ik ook.” En daar zegende hij elk van zijn kinderen.

⁸⁷ Zei: “Hef mijn handen omhoog.” Hij kon zijn handen niet omhoog houden. En één van zijn zonen ging naar één kant, hield *die* hand omhoog; de andere zoon hield *die* hand omhoog. Hij begon te zingen. Terwijl zijn ogen omhoog begonnen te kijken naar de hemel; hij zei: “Gelukkige dag, gelukkige dag, sinds Jezus mijn zonden wegwaste! Hij leerde mij te—te bidden en elke dag verheugd te leven.” En sloot zijn ogen en ging heen om God te ontmoeten. Ik zeg u, dat is hoe ik wil gaan. Dat is de wijze. Laat mij sterven in Jezus Christus.

⁸⁸ Toen Zijn discipelen dan hadden gezien dat al de teleurstellingen en alles dat—dat—dat. . . Hij hen, leek het, in de steek had gelaten. Ze begonnen allemaal terug te gaan om te vissen. De ene ging terug naar zijn werk en de ander ging *deze* kant weer op.

⁸⁹ Nu, we willen vanmorgen beginnen met het graf. Toen, na Zijn opstanding, Maria, Martha, en Maria—de Maria Magdalena en Maria de moeder van Jezus. . . Het was op een vroege ochtend. Ze hielden Zijn lichaam in de grond tijdens de Sabbat, wat gebruikelijk was dat ze niets deden op de Sabbatdag. Dus Hij stierf vrijdagmiddag om drie uur en stond heel vroeg op op zondagmorgen.

⁹⁰ Nu, ik wil deze vraag beantwoorden terwijl u hier vanmorgen bent, in deze zonsopgangsdienst. Vele mensen zeggen: “Hoe komt het dan dat Hij zei dat Hij er liggen zou. . . Hij drie dagen en nachten in het graf was?” Hij heeft nooit gezegd dat Hij dat zou doen.

⁹¹ Hij zei: “Binnen deze drie dagen zal Ik Mijn lichaam opwekken.” Ziet u? Nu, de reden dat Hij dat deed is omdat David had gezegd, één plaats in de Schrift: “Ik zal Zijn ziel niet in de hel laten, noch zal Ik toelaten dat Mijn Heilige verderf zal zien.” En Hij wist dat verderf in het menselijk lichaam begint na tweeënzeventig uur, drie dagen en nachten. En ergens binnen die drie dagen en nachten zou God Hem op gaan wekken. Hij stierf dus op vrijdagmiddag om drie uur en stond zondagochtend vroeg op.

⁹² Nu, laten we hier een klein scenario nemen en even stoppen en kijken. Ik kan Hem zien, gewoon de hele nacht lang. Arme kleine oude Maria, de moeder, haar hart was gebroken. De profetes Anna vertelde haar dat ze doorboord zou worden om de gedachten van velen te openbaren. Hoe dat Zijn lichaam gekweld werd, en haar eigen lieve Baby Die aan het kruis hing, en wat een schande dat Hij over de kerk had gebracht. Maar toch, in haar hart ging die liefde van een moeder uit; er was. . . ongeacht wat Hij had gedaan, hoeveel schande. Hij stierf de doodstraf, zoals een veroordeelde vandaag, die er zou worden opgehangen

of geëlectrocuteerd of zoiets. Dat is hoe Hij stierf, in schaamte en schande. Ziet u hoe God de zonde strafte? En dan, hoe ze huilde, waarschijnlijk de hele nacht! En zij en . . .

⁹³ Maria Magdalena, zij had Zijn macht gekend. Zij wist dat er iets aan Hem dat anders was van ieder ander. Er werden zeven duivels uit haar geworpen.

⁹⁴ Ieder die ooit vrij is geworden van de duivel door de kracht van Jezus Christus weet waar ze staan. Niemand kan ooit in Zijn grote goddelijke tegenwoordigheid komen en ooit meer dezelfde persoon zijn. U—u wordt veranderd. Er gebeurt iets met u. O, u kunt afstand nemen en psychologie en u *dit* voorstellen en *dit* aannemen, een bepaald iets, en wat theorieën of zoiets dergelijks. Maar wij geloven niet in theologie. Wij geloven in de kracht van de opstanding van Jezus Christus. En wanneer u in Zijn tegenwoordigheid komt, gebeurt er iets in uw leven dat u verandert. En u bent nooit meer dezelfde—een man die ooit in de tegenwoordigheid van Christus is geweest.

⁹⁵ Dus uit haar werden zeven duivels geworpen. Trots en afgunst, en ze dacht dat ze zo mooi was en dat er niemand was zoals zij. Maar toen Jezus sprak en zei: “Weest gij rein,” verliet dat haar allemaal. Ze werd een nieuw persoon. Ze was niet meer zo mooi in haar eigen ogen. Maar ze wikkelde zich in het gewaad van zachtmoedigheid en lieflijkheid en volgde de Meester. Ze hield van Hem.

Dan op Paasmorgen kan ik haar zien.

⁹⁶ Zijn discipelen waren eropuit en trokken de vissersboten; sommigen van hen. Sommigen van hen gingen naar huis. En sommigen gingen verschillende wegen; keerden terug naar hun taken.

⁹⁷ En dan, heel vroeg kan ik Maria de moeder en Maria Magdalena de heuvel op zien gaan, om naar het graf te gaan. Ze hadden wat kruiden en dingen mee. Ze wilden Zijn lichaam zalven en Hem wegleggen.

⁹⁸ En dus, terwijl ze de heuvel opgaan, kan ik me een ander tafereel voorstellen. Laten we hier eens kijken.

⁹⁹ Ik kan daar een groep soldaten zien staan. Ze waren de hele nacht aan het kaarten of—of aan het dobbelen, of aan het spelen met de—de—de dobbelstenen op de grond. En ze waren aan het rommelen. Sommigen van hen zeiden: “Zeg, herinner je je die bedrieger? Hij zei ‘in drie dagen’ zou Hij opstaan. Dus laten we nu eens zien. Laten we naar het graf gaan.”

¹⁰⁰ En ik kan ze daarheen zien lopen en zich op de borst zien kloppen en zo pronken met hun grote wapenrusting en het Romeinse zwaard, zeggen: “We zullen zien wat Hij kan doen!” Want het graf was verzegeld, een Romeins zegel; wee hem die dat zegel verbreekt. Daar lag een steen waar een eeuwige mannen

voor nodig was; dat is een honderdtal mannen, om het daarheen te rollen, een hele grote steen die ze tegen het graf hadden gerold. Zeiden: “Hij zit daar veilig genoeg binnen!” En ze genoten volop.

¹⁰¹ Maar toen ze dichterbij kwamen—het was nu bijna zonsopgang toen Maria . . . als ze de heuvel op kwamen. En daar zijn twee kleine vrouwen, vroeg op pad, misschien met hun armen om elkaar heen, die daar liepen. O! O, ik kan het bijna zien hoe ze langs de heuvel gingen. En ik kan Maria, de moeder, tegen Maria Magdalena horen zeggen: “Zeg, wie gaat de steen voor het graf verwijderen? Wat zullen . . . ? Hoe gaan we dat doen?”

¹⁰² Wel, ik kan Maria horen antwoorden: “God zal daarvoor zorgen.”

¹⁰³ Dat is de hoofdzaak. Ongeacht . . . Mensen zeggen: “Hoe ga ik *dit* doen of *dat* doen?” God zal ervoor zorgen. Ga gewoon door, zie. God zal voor de rest allemaal zorgen.

¹⁰⁴ Dan, ineens zien we alle sterren beginnen te vervagen. En voordat je het weet is er nog maar één ster over, dat is de grote, heldere morgenster die daarginds staat.

¹⁰⁵ Ik kan merken hoe alles, en de soldaten die lachen en erover spotten. Zeggen: “Nu zie je, het wordt licht. Er is nog niets gebeurd.” En ze gingen door, zeiden: “Zie, Hij was gewoon een bedrieger. Hij was gewoon een man zoals velen van deze bedriegers die in deze dagen zijn opgestaan, en andere dagen, en deze dingen gedaan hadden; maar dan . . . of deze beweringen gemaakt hadden.”

¹⁰⁶ Maar dan ineens kan ik me voorstellen hoe alle kleine vogels, de roodborstjes, stopten met zingen. De vogels stopten met zingen. De dichter zei: “Zijn Stem is zo zoet dat zelfs de vogels hun gezang dempen.” Er stond iets te gebeuren.

¹⁰⁷ Ik kan de grote Morgenster daarginds zien hangen in Zijn holte, Die daar had gehangen, sinds het begin van de tijd, beginnen te bewegen. Ik kan het een cirkel zien maken. Maria en de anderen die ernaar keken. Wat is het aan het doen? Het is een Engel, en het is op zoek naar het graf waar ze Hem hadden gelegd. De Schrift stond klaar om vervuld te worden.

¹⁰⁸ Broeder, zuster, wanneer er een Schriftgedeelte van God gereed is om vervuld te worden, maak u zich geen zorgen, het zal daar zijn.

¹⁰⁹ Ik kan die Ster zijn baan zien maken, zich rondbewegen. Ik kan de Romeinen daar zien staan, een honderdtal van ze sterk, met hun zwaarden getrokken, zeggen: “Nú zullen we zien wat er gaat gebeuren!”

¹¹⁰ En plotseling kwam deze grote Vuurbal vanuit de hemel aanvliegen; stond bij het graf. En het bleek de machtige Engel van God te zijn Die daar stond. De soldaten vielen flauw en vielen

als doden op de grond. Met slechts een veeg van Zijn hand schoof Hij het opzij, de steen die was gelegd; brak het Romeinse zegel.

111 Wat betekent een Romeins zegel voor Hem? Niet meer dan een zegel van de Verenigde Staten zou betekenen, of iets anders, of een zegel van een of andere kerk, of iets anders. God moet leven. Hij moet eruit komen. Hij kan niet onder de doden leven.

112 Dus Hij doet de steen opzij en het rolde opzij. En Hij stond daar. Nú, Wie neemt het over? De soldaten grepen hun schilden enzovoort en renden zo hard als ze konden door de tuin heen, over de heuvel heen; en het gerammel van hun wapenrusting, het ijzer dat ze droegen, hun schilden en zo.

En daar stond Hij alleen. Na een tijdje zei Maria . . .

113 Er was een grote aardbeving toen dat gebeurde die de hele aarde deed schudden die ochtend. Iemand zei: "Ik vraag me af of er ergens iets is afgegaan. Er was een . . . Er moet ergens een—een donderslag of iets zijn geweest dat de aarde trof." Maar het was Jezus Die opstond uit de dood.

114 Vervolgens toen ze naar het graf liepen, Maria en Martha; zij zagen de Engel daar staan. Hij zei: "Ga Zijn discipelen vertellen dat Hij voor hen uitgaat naar Galilea en daar zal Hij hen ontmoeten. Voorwaar, Ik heb het u gezegd. Ga nu snel en vertel de discipelen dat Hij hen zal ontmoeten precies zoals Hij zei dat Hij hen zou ontmoeten."

115 O, als ik daaraan denk! "Hij die Mijn Woorden hoort en gelooft in Hem die Mij gezonden heeft, heeft eeuwig leven, en Ik zal hem opwekken in de laatste dagen."

116 "Zie, Ik heb het u gezegd." Zijn engelen hebben dat door de wereld verspreid, dat: "Wie zichzelf ook zal verloochenen en zijn kruis zal opnemen en Hem zal volgen: Hij zal u ontmoeten in de opstanding." Wat maakt het uit of we bloemen over het graf uitstrooien, of we zeggen "as tot as en stof tot stof"? Dat lichaam zal net zo zeker opstaan uit het graf als er een God in de hemel is. "Zie, Ik heb het u gezegd."

117 Laten we eens kijken. Hier gaan nu twee van Zijn discipelen. Ze zijn onderweg.

118 En sommigen van hen gingen weg om te vissen. En, dus Jezus stond op de oever en Hij keek in de verte, en Hij zag hen daar. En Hij zei: "Kinderen, hebben jullie wat brood?"

119 Het eerste wat Hij tegen hen zei was: "Werp uw net aan de andere kant uit." Ze hadden de hele nacht gevist, hadden niets gevangen. Zo is het; u vist aan de verkeerde kant van de boot. Dus Jezus zei: "Werp uw net aan de andere kant uit."

120 En toen ze hun net aan de andere kant uitwierpen en het zo naar binnen trokken, tjonge, er waren zoveel vissen dat zelfs hun netten bijna scheurden.

¹²¹ En Petrus begon rond te kijken, zei: “Er is maar één Man Die dat kon doen.” En hij keek terug naar de oever en daar stond Hij; brood en vis op het vuur, voor hen klaar. Peter kon niet wachten tot de boot binnenkwam. Hij sprong gewoon in het water en daar ging hij, om Hem te ontmoeten. Hij moest zich haasten.

¹²² O, ik wou dat elke zondaar in de wereld vandaag zo zou zijn. Petrus had Hem daarginds verloochend. Hij ging en hilde bitter. Hij had doorgebeden. Hij wilde Jezus ontmoeten. Hij wilde daar komen zodat hij aan Zijn voeten kon vallen.

¹²³ Er was een stel met de naam, één Kleopas enzovoort. Ze waren op hun weg naar Emmaüs. En ze waren onderweg—bedroefd, gebroken van hart. En ze liepen verder en spraken erover, o, hoe het erg was. En ineens stapte er Iemand uit de struiken; een gewone Man, niet met Zijn kraag omgedraaid of anders gekleed.

¹²⁴ Hij kleepte zich als de andere mannen. Hij droeg Zijn haar en Zijn baard net zoals de anderen. Hij deed niet . . . Hij was niet anders. Hij deed niets vooraanstaands anders. Zijn leven bewees wat Zijn geloofsbrieven waren, wat Hij was. En dat is wat God wil dat wij zijn; wil dat ons leven onze geloofsbrieven zijn. Dat is juist.

¹²⁵ En toen begon Hij mee te wandelen. Hij zei: “Broeders, waarom bent u zo bedroefd? En waarom voeren jullie dit gesprek?” Oho, ik hou daar gewoon van!

¹²⁶ “Wel,” zeiden ze, “bent U slechts een vreemdeling hier, Meneer? Wel,” zei hij, “het hele land is helemaal overstuur. En hier zijn we dan,” zei hij. “We zijn op weg terug naar huis.” Hij zei: “Wel, Jezus van Nazareth, de Profeet—wij dachten zeker dat Hij, toen Hij kwam, dat Hij de Koning van Israël zou zijn. En nu is Hij dood, en ze hebben Hem begraven. En ze hebben Hem in het hart doorboord. En ze hebben Hem weggedaan.” En zeiden: “Dit is zelfs de derde dag sinds het allemaal is gebeurd, sinds Hij ter dood werd gebracht.” En zei: “Sommige vrouwen waren bij het graf en—en zagen een visioen van engelen en kwamen terug en zeiden dat Hij leefde. Maar,” zeiden, “o, wij konden dat verhaal niet geloven. Wij gaan maar gewoon verder.”

¹²⁷ Dus toen Hij daar wandelde, zei Hij: “Onverstandigen en traag van hart (ziet u) om niet te geloven al hetgeen de profeten gesproken hebben betreffende Christus, hoe Hij moest lijden, en de derde dag weer opstaan.” Wel, hoe traag bent u!

¹²⁸ Kijk, hoe prachtig! Ja! Kijk hier eens naar: Christus onder de bedroefden en de gebrokenen van hart! Dat is waar Hij heen gaat, onder degenen die verdrietig en gebroken van hart zijn.

¹²⁹ Ze liepen in het donkerste uur dat ze ooit hadden gezien. Al hun hoop was vervlogen. Ze waren uit de kerk gezet, de synagogen, omdat ze in Hem geloofden. En nu was Hij op wie zij hadden vertrouwd, dood. En sommige vrouwen waren

langsgekomen met een verhaaltje over een visioen dat ze wat engelen hadden gezien: “Vertel Zijn discipelen dat Hij hen in Galilea zal ontmoeten.” Maar, o, Hij was gewoon . . . Dát konden ze niet geloven. Ze waren gebroken van hart en verdrietig en huilden. En daar verschijnt de lieflijke Jezus onder de gebrokenen van hart.

¹³⁰ Nog iets: het was de eerste Paasmorgen. Jezus, de opstanding, van álle leven, leefde en middenin de lentetijd, onder het fluiten van de vogels, te midden van het voortbrengen van de nieuwe bloemen. De opgestane Jezus was ook in de lente, het komen van de—de opstanding.

¹³¹ Hoe Hij daar met hen wandelde en met hen begon te praten en hen vertellend. Zei: “Welnu, u behoort te geloven wat de profeten zeiden. U behoort te geloven wat er in de Schriften geschreven werd over Christus; hoe Hij moest lijden en weer op de derde dag moest opstaan enzovoort.” Wel, ze waren te gebroken van hart.

¹³² Na een tijdje, nadat Hij begon te spreken, was er iets met deze Man dat een beetje anders sprak dan andere mannen. Hij was niet de doorsnee man. Er was iets aan Hem dat een diepe oprechtheid leek te hebben. Er was iets mee dat een betekenis had, en Hij begon uit te leggen over de Schriften. Hij was een Leraar van de Schrift; van hoe dat de profeten zeiden dat Christus zou sterven en weer zou opstaan op de derde dag. Hoe hun harten in hen begonnen te branden! Er was iets aan het gebeuren.

¹³³ En terwijl zij verder reisden, spraken ze de hele dag door. Nu, ze waren ongeveer een paar stadiën, ongeveer anderhalve mijl van Jeruzalem, waar ze heen gingen. Liepen langzaam verder, en wel met de opgestane Christus, en wisten het niet.

¹³⁴ Hoe vaak heeft Hij naast u in de stoel gezeten! Hoe vaak heeft Hij bij u gestaan in de uren van uw beproevingen en moeilijkheden, en u herkende het niet! Hoe vaak heeft Hij achter het stuur gezeten toen u bijna omkwam bij dat ongeluk, of net dat ongeluk hebt vermeden of zoiets, en u herkende niet dat Hij het was! Hoe dat Hij bij u was toen het vat leeg was en de kruik droog en er niets voor de baby's was; hoe die man die boodschappen voor de deur kwam zetten, wat het ook was! Dat was Christus. Hij leeft vandaag. Hij is niet dood, maar Hij leeft.

¹³⁵ Ik stond een paar ochtenden geleden naast een zeer atheïstische dokter in Louisville. Hij was . . . Ik was daar nadat ik terugkwam uit Afrika. Ze onderzochten me op amoëbe. Hij zei: “Eerwaarde heer Branham,” hij zei, “en u gelooft dat dat dwaasheid is?”

Ik zei: “Ja meneer.”

¹³⁶ En hij zei: “Wilt u mij zeggen dat u gelooft dat die Man opstond uit de dood?”

Ik zei: “Ja meneer, ik geloof het.”

¹³⁷ En hij zei: “Hoe kunt u bewijzen dat Hij opstond uit de dood?”

Ik zei: “Ik kan bewijzen dat Hij de opgestane Christus is.”

“Hoe kan Hij dat?”

¹³⁸ Ik zei: “Hij leeft in mijn hart. Dat is hoe ik weet dat Hij het deed. *Hier* binnenin veranderde Hij mij van een zondaar in een Christen. Hij veranderde mijn natuur. Hij veranderde mijn houding. Hij veranderde alles wat in mij was. Hij maakte van mij een nieuw schepsel. Daarom weet ik persoonlijk dat Hij opstond uit de dood.”

Hij zei: “Ik geloof dat Hij stierf.”

¹³⁹ Ik—ik zei: “Dat geloof ik ook. Maar Hij stierf. Ja, meer dan dat, Hij stond op uit de dood.”

¹⁴⁰ En vandaag leeft Hij in onze harten. Daarom zijn we gelukkig en kunnen we zingen. Dat is waarom we Hem kunnen waarnemen. Hier niet lang geleden deed Jezus Christus, de Zoon van God, een groot wonder voor mij, in mijn eigen leven. Hij heeft wonderen voor u gedaan. Hij wandelt dagelijks met u. Hij wandelt met iedere gelovige. “Zie, Ik ben altijd met u, zelfs tot het einde van de wereld.” Ongeacht wat komt of gaat, Christus leeft en regeert vandaag nog steeds in het menselijk hart.

¹⁴¹ Dat is waarom, zoals het verhaal zei; let op, elke ochtend staan wij humeurig op en komen we eruit en: “Wel, ik ben nog zo ongeveer half in slaap,” enzovoorts. Geen wonder dat we hoge bloeddruk hebben en diabetes en al het andere.

¹⁴² Kijk naar een klein roodborstje. Hij staat elke morgen op, als eerste heft hij zijn gezichtje op naar de hemelen en begint te zingen uit volle borst. U hebt nog nooit één van hen gezien met hoge bloeddruk, op krukken lopen, met diabetes.

¹⁴³ Hij zei, een klein roodborstje zei eens: “Wel, ik vraag me af wat er aan de hand is,” zei, “deze mensen, deze dingen, en wezens die zich mensen noemen?” Zei: “Wel, ze moeten zo verdrietig zijn. Misschien hebben ze geen hemelse Vader zoals wij, Die voor ons zorgt.”

¹⁴⁴ Op een avond toen ik een samenkomst hier in de Milltown Baptist kerk had gehouden, toen ik daar de voorganger was. Ik kwam naar huis met een oude vriend van mij, om er te blijven, de hele nacht. En ik merkte elke keer als ik voorbij liep dat er een nachtegaal daar in een cederstruik zat. De hele nacht lang zou hij uit volle borst zingen, zo hard als hij maar kon. Ik dacht: “Ik kan begrijpen waarom de vogels zingen wanneer het daglicht is; ik kan me voorstellen dat het zonlicht dat op hen baadt hen doet zingen. Maar wat laat die nachtegaal zingen?”

¹⁴⁵ Dus pakte ik een boek en begon te lezen over de nachtegaal. Ik kwam tot de ontdekking dat de nachtegaal, wat hem doet zingen, is dat hij naar de hemel kijkt. En elke keer dat hij kijkt en ziet dat de wolken zich terugtrekken en één ster ziet, één lichtstraal, begint hij te schreeuwen en te zingen uit alle macht. Waarom? Omdat hij weet dat de zon ergens schijnt. Hij spreekt terug naar de aarde dat de zon ergens schijnt.

¹⁴⁶ En broeder, zuster, zolang als diep in mijn hart door de zwarte wolken van kwelling en beproevingen en problemen, als ik de Heilige Geest zo nu en dan kan voelen doordrukken en mij een zegen geven, weet ik dat de kracht van God nog steeds ergens leeft en regeert. Dat is juist.

¹⁴⁷ Als ik die morgenster kon vragen: “Wat laat je daarboven schijnen? Waarom straalt je?”

¹⁴⁸ Hij zou zeggen: “Ik ben het niet die straalt, broeder Branham,” als de ster kon spreken. “Het is slechts de zon die op mij schijnt, die mij doet schijnen.”

¹⁴⁹ En zo is het met iedere persoon die in Jezus Christus gelooft, die in Hem verborgen is. Het is niet u die schijnt, het is de Heilige Geest die op u schijnt die u deze hoop en deze vreugde van de opstanding geeft.

¹⁵⁰ Ik zei vroeger van, als ik hier vertelde over een oude bron waar ik vroeger uit dronk. Hij borrelde en sprong op en sprong en sprong, daar rond Milltown. Ik vroeg me altijd af waarom die bron sprong, dus op een dag ging ik daar zitten en sprak er tegen. Kunt u zich een man voorstellen die tegen een bron praat. Maar ik sprak tegen de Natuur Die de bron had gemaakt. En ik vroeg me af: “Wat maakt dat je zo opborrelt, zo opspringt? Is het omdat—omdat de kinderen hier komen en van je drinken of ik van je drink of zoiets?”

¹⁵¹ Als de bron terug had kunnen spreken, zou hij zeggen: “Nee, Billy, het is niet omdat u ervan drinkt. Het is niet omdat wie dan ook van mij drinkt. Het is iets hier diep beneden mij wat mij duwt en mij doet borrelen en opspringen en zo doet reageren.”

¹⁵² Zo is het met iedere man of vrouw die uit de Geest van God is geboren. U bent het niet. Het is niet menselijke emotie. Het is omdat de opstanding of de kracht van God in dat menselijk leven is en zich omhoog dringt in eeuwig Leven, zich in eeuwig Leven begeeft. Iets hier binnenin! U zou niet kunnen zwijgen als u het zou moeten. Er is iets in u.

¹⁵³ Toen Jezus Jeruzalem binnenliep en zij palmen neerhakten en begonnen te schreeuwen en te roepen en zo'n ophef begonnen te maken. Sommige van die stijve Farizeeërs zeiden: “Laat ze zwijgen. Wel, zij doen ons rillen. O, hoe die mensen schreeuwen en zo'n herrie maken!”

¹⁵⁴ Hij zei: “Als zij zwijgen, zullen de rotsen het onmiddellijk uitschreeuwen.” Er moet iets komen. Wanneer Leven voortkomt onder de dood is er een opstanding; kan niets anders zijn.

¹⁵⁵ En wanneer het Leven dat in Jezus Christus is tot het graf komt waar onze geliefden slapen, zal er een opstanding zijn. Leven en dood kunnen niet samenwonen, net zomin als duisternis en daglicht dat kunnen. Zodra de duisternis . . .

¹⁵⁶ Als het daglicht komt, drukt het de duisternis weg. Het daglicht móét schijnen. Wat er ook gebeurt, als die wereld daar rondtrekt, vóór die zon, móét het daglicht komen. Het móét.

¹⁵⁷ En net zo zeker als de eeuwigheid, als het de tijd van de komst van de Zoon van God nadert, zal er een opstanding over deze wereld zijn. En al degenen die in God slapen, zal Christus met Zich meebrengen in Zijn opstanding. Het zal zo moeten zijn. Er is geen weg eronderuit. U moet het hebben. En hoe kunt u het hebben tenzij het *hierbinnen* is?

¹⁵⁸ Ik stond, enige tijd geleden stond ik in Gary, Indiana waar ze me een rondleiding gaven door de grote staalfabrieken van Gary. En ik was erg gealarmeerd, toen ik stond te kijken. De opzichter nam me mee en hij gaf me een rondleiding. En hij zei . . . Ik keek naar de mannen.

Een klein fluitje klonk, vijf minuten voor sluitingstijd. Ik zag dat elke man zijn schort afdeed en het op zijn machine legde. En door, rond zijn draaibanken en zo veegde hij in het gangpad een heleboel krullen die zich hadden opgehoopt van het materiaal waar hij mee bezig was. En hij veegde ze allemaal het gangpad in. En hij zei: “Ik zal u hier iets laten zien, Eerwaarde heer Branham.”

Ik zei: “Goed.”

¹⁵⁹ Toen liep hij terug naar een kleine plaats. Nadat het hoofdfluitje had geblazen; alle mannen waren naar buiten gegaan. Iedereen had het gebouw verlaten; wij stonden daar alleen. En hij drukte op een knop. En helemaal achterin hoorde ik iets donderen en ronken en “brrr” aankomen. Ik dacht: “Wat is dat?”

¹⁶⁰ Na een tijdje zei hij: “Nu, ga aan de kant staan.” Ik ging aan de kant staan.

¹⁶¹ Ik zag een rail die daar beneden langs ging. En toen dat gebeurde, kwam hier een grote magneet dat daardoor langskwam. En als die magneet door die rij ging, begon ik te merken hoe die metaalkrullen ernaartoe omhoog vlogen, op die manier, die metaalkrullen. Ik merkte dat sommige niet opgepikt werden. En ik merkte dat verschillende deeltjes ijzer niet opgepikt werden. En die magneet ging terug naar de koepeloven en smolt- . . . liet al dat spul in de koepeloven vallen en het werd gesmolten en opnieuw gemaakt.

162 En ik zei: “Wel, waarom ging het niet allemaal naar boven?”
Ik zei: “Ik zie wat krullen liggen.”

163 Hij zei: “Eerwaarde heer Branham, wij maken hier wat aluminium onderdelen.” Hij zei: “En die aluminium deeltjes worden niet naar die magneet getrokken.”

Ik zei: “Prijs de Here!” En—en ik zei . . .

Hij zei: “Wat is er met u aan de hand?”

164 Ik zei: “Ik zat gewoon te denken.” Dus ik zei: “Waarom—waarom gingen die andere ijzer deeltjes niet omhoog?”

165 Hij zei: “Als u het hebt opgemerkt: zij zijn vastgeschroefd. Ze kunnen niet omhoog gaan.”

Ik zei: “Prijs God! Halleluja!”

Hij zei: “Wat is er aan de hand, Eerwaarde heer Branham?”

Ik zei: “Ik zat gewoon te denken.”

Hij zei: “Dat moet wel.”

166 Ik zei: “Broeder, helemaal achterin ergens in de eeuwigheid, halleluja, is er een grote magneet. De Zoon van God zal worden losgelaten een dezer morgens. Hij zwiept over deze aarde als een magneet. En iedere ziel die aan Hem gemagnetiseerd is, zal omhoog gaan om Hem in de lucht te ontmoeten en zal daar in de opstanding zijn, om met Hem te leven, daarginds gebracht te worden. En deze oude lichamen waarin wij nu leven, of zoals we die nu hebben, die oud en gerimpeld worden en slap worden, zullen ginds in de koepeloven van het stof worden neergelaten en omgevormd worden en gelijk worden gemaakt aan Zijn eigen glorieuze lichaam in de laatste opstanding wanneer Hij wederkomt.”

167 En ik zei: “Wel, kijk eens hier, er zijn vele mensen die niet gemagnetiseerd zijn. Er zijn vele mensen die vastgeschroefd zijn door omstandigheden, zeggen: ‘Ik kan het niet. Ik zou het gewoon niet kunnen. Het is een te hoge prijs.’”

168 Broeder, tenzij dat hart veranderd wordt en die ziel die daarginds zit, gemagnetiseerd wordt met God door de Heilige Geest, zult u, wanneer Jezus komt, alleen op de aarde achterblijven. Bedenk dat er een dezer morgens een opstanding zal zijn, alléén voor degenen die dood zijn in Christus zal God met Zich meebrengen.

169 “Wandelde onder de discipelen, maakte Zichzelf bekend,” staat, “maakte Zichzelf bekend.”

170 Ik heb mensen overal in het land die mij soms bekritisieren over goddelijke genezing. Wel mijn broeder, hoe zou ik mezelf ervan kunnen weerhouden van in goddelijke genezing te geloven terwijl het exact het kenmerk is van de Heilige Geest. Iedere persoon die uit de Geest van God geboren is, zal in het

bovennatuurlijke moeten geloven, want hij is een deel van God, hij is een nakomeling van God.

171 Ik zeg: “Je lijkt op je vader.” Zeg dat “je een neus hebt als . . .” Vertellen me dat ik een neus heb zoals pa; een mond zoals pa. Nou? Hij is mijn vader. Ik heb het recht om op hem te lijken.

172 Halleluja! Dan als God mijn Vader is, heb ik het recht om in het bovennatuurlijke te geloven, omdat ik geboren ben uit de bovennatuurlijke Geest. Dat maakt van mij een bovennatuurlijk wezen. Van binnen, van buiten ben ik—ben ik een man van klei; u bent een man van klei. Maar van binnen, wanneer u geboren bent uit de Geest van God, wordt u een bovennatuurlijk wezen daarbinnen, en dat bovennatuurlijke wezen hongert en dorst naar zijn Hemelse Thuis daarginds. Jawel. Amen. Let erop.

173 Daar waren ze. Hier is Hij nu aan het wandelen. Hij is opgestaan uit de dood. Vreugde begint te komen. De discipelen beginnen net wat meer enthousiasme in hun stap te krijgen. Iets heeft plaatsgevonden; Hij was opgestaan uit de dood.

174 Dat is hoe het is met iedere man of vrouw wanneer hij geboren wordt uit de Geest van God en de ware opstanding ziet. Niemand weet dat Jezus is opgestaan uit de dood tenzij hij zelf is gestorven in Christus Jezus en opnieuw wedergeboren is door de Heilige Geest. Ieder mens gelooft slechts theologisch, hij gelooft slechts materieel, hij kijkt er alleen naar op papier totdat de Heilige Geest heeft getuigd over de opstanding van Jezus Christus. U, van de dode dingen van het leven tot een nieuwe en levende hoop in Christus Jezus. Iedere man of vrouw zonder dat is verloren vanmorgen. Dat is juist.

175 O mijn broeder, zuster, kom in orde met God. Zorg ervoor dat dat hart wordt schoongemaakt, tot waar de vreugdeklokken van de hemel luiden en er een opstanding is; Jezus leeft en heerst in het hart.

176 Let op, toen ze verder de weg langs begonnen te gaan. Ik denk dat dat daar zo prachtig was. En de Bijbel zegt dat ze verder gingen langs de weg en dat ze met elkaar spraken. En toen ze aan het einde kwamen, net waar ze de hele nacht zouden blijven, wilden ze gewoon niet dat Hij wegging.

177 Er is gewoon iets met Hem als u Hem ooit leert kennen dat u niet wilt dat Hij weggaat. Dat is waar. Nu, Hij . . .

Ze zeiden: “Kom binnen en blijf bij ons.”

178 Ik hou daarvan: “Kom binnen en blijf.” Ieder mens die ooit in contact kwam met Jezus Christus wil dat Hij blijft. “Blijf met ons.” De wereld is dood. Christus is opgestaan. Hier is Hij en Hij leeft onder ons. Goed.

179 “Kom binnen en blijf bij ons. Het komt dichterbij. . .” En Jezus, onthoud het nu, zij nodigden Hem binnen.

180 En iedere persoon die ooit in Christus komt, zal Christus moeten uitnodigen in uw kleine huis waar u in woont. Hij komt alleen op uitnodiging. Hij dringt Zich niet aan u op. U zegt: "Ik wil niets van dat fanatieke gedoe," goed, maak u geen zorgen, het zal er niet zijn. Maar wanneer u bereid en klaar bent en gereed bent om de dingen van de wereld te verlaten!

181 Zoals ik gisteravond tot de zendingen sprak. Ik zei: "Al ga je hier naar school en leer je je theologie en ga je hier, lezen, schrijven en rekenen; en ga je naar Afrika en maak je van hem een kind van de hel tweemaal meer van de inboorling dan je om mee te beginnen deed."

182 Maar ik zei: "Jezus, toen Hij Zijn discipelen de opdracht gaf om zendingen te worden, zei Hij: 'Zie, Ik zend de belofte van de Vader over u, maar blijf eerst in de stad Jeruzalem,' niet in een of ander seminarie, niet in een of andere school voor ethiek. Hij zei: 'Blijf in de stad Jeruzalem totdat u bent toegerust met kracht van omhoog. Zie, Ik zend de belofte van de Vader op u, maar blijft gij in de stad Jeruzalem totdat u bent toegerust met kracht van omhoog. Hierna, als de Heilige Geest over u is gekomen, dan zult u zendingen of getuigen voor Mij zijn in Jeruzalem, Judea, Samaria en tot in de verste uithoeken van de wereld.'"

183 En tot een mens is uitgerust door de Heilige Geest; niet door opleiding, niet door theologie, niet door lid te zijn van een kerk! Amen. [Leeg gedeelte op de band—Red.] . . . in Jeruzalem is geweest en vervuld is met de doop van de Heilige Geest, is hij niet gekwalificeerd voor de kansel, dat klopt, als een zending of wat dan ook.

184 En toen Filippus daarheen ging, de eerste zending die ooit uitging, naar Samaria ging. En toen hij daar aankwam, predikte hij het Evangelie, genas de zieken en opende de ogen van de blinden, opende de oren van de doven. Er was grote vreugde in de stad.

185 En overal waar een echte, ware zending van God of een prediker gaat, luiden er de vreugdeklokken van de opstanding van Christus. U kunt dood en Leven niet bij elkaar houden; ze zullen scheiden. Amen. Dan, wanneer Christus in het menselijk hart komt, scheidt Hij u af van de dode dingen van de wereld tot een levende hoop, een nieuw schepsel in Christus Jezus, en hij wordt een nieuwe mens. Ik zeg u, mijn broeders, als de wereld vandaag iets nodig heeft, is het de echte, ware opstanding van Christus die aan hen wordt gepredikt.

186 Ze zeiden: "Kom en blijf met ons. De avond, de dag wordt laat. Wel, we hebben die vrouwen gehoord, wat ze zeiden; vraag me af of het allemaal werkelijk waar is?" Liepen verder zo en dachten aan iets anders. Maar hij zei: "Kom nu even binnen voor een poosje." Zij zeiden: "Kom nu binnen en blijf bij ons." Hij deed alsof Hij door zou gaan. Vaak doet Hij dat ook, gewoon om te zien

wat ú gaat doen. Dat is juist. Dus na—na een tijdje—ze smeekten Hem. Ze zeiden: “Kom binnen.”

¹⁸⁷ Ze gingen naar binnen, pakten waarschijnlijk het menu, zeiden: “Wat wilt U nu vanavond eten?”

¹⁸⁸ En ze begonnen, zeiden: “Blijf bij ons. We houden gewoon van U. Wel, we zouden U graag als onze voorganger willen hebben. Er is iets aan U dat anders is dan andere mensen. Er is iets aan U—U legt de Schriften een beetje anders uit dan andere mannen. Wij zouden graag willen dat—dat U met ons meegaat. Wij zouden graag willen dat U onze vrienden ontmoet: Petrus, Jacobus en Johannes en zij. We hebben enkele vrienden die een volgeling van Jezus waren, en we zouden graag willen dat U binnenkomt. Het lijkt alsof U zoveel over Hem weet.” En Hij was het Zelf. Dat was Hém. Hij heeft vele malen bij u gezeten.

¹⁸⁹ Hier stond Hij daar en Hij begon tot hen te spreken. En, dus, het eerste, weet u, toen Hij het brood pakte. . . Hij nam het brood. Nu, hun ogen waren verblind. En Hij brak het brood. Toen Hij Zijn ogen ophief en het zegende, en het brak, en hun ogen werden geopend. Ik hou daarvan. Hun ogen werden geopend. Als er ooit een tijd was waarin de gemeente van Christus het nodig heeft dat haar ogen worden geopend, is het vandaag; wat meer breken van het brood. Hun ogen werden geopend, en zij herkenden dat Hij het was.

¹⁹⁰ O vriend, heeft Hij ooit úw ogen op die wijze geopend? Heeft Hij ú ooit op zo'n manier gezegend? Heeft Hij ú ooit losgemaakt van de dingen van de wereld, u gescheiden, een tijd van breken en van openen. Dat is wat de gemeente vandaag nodig heeft: een tijd van breken en van openen. En zijn ogen werden geopend, hún ogen werden geopend, liever, en ze herkenden Hem. Precies zoals Hij deed met dat brood, zo herkenden ze Hem. Tjonge, hoe vele keren. . .

¹⁹¹ Hier niet lang geleden stond een dame hier op de hoek. Ze had tuberculose. Ik geloof dat ze vanmorgen in de kerk zit. Ik kan niet op de dame haar naam komen. Ze woont aan de overkant van de. . . Reese. Dank u zuster. Dat klopt. Mevrouw Reese, ze lag daar, had drie of vier kleine kinderen, en ik ging daarheen om voor haar te bidden. Ze werd van het sanatorium hiernaartoe gestuurd om te sterven. En dus ging ik erheen om voor haar te bidden.

¹⁹² En er woonde een ongelovige naast me, en hij werkte hier bij de overheid: meneer Andrews. Dus fietste ik de hoek om op mijn oude fiets. En—en ik had een avond, een paar avonden daarvoor voor de vrouw gebeden. Ik ging naar huis. Toen ik op de veranda zat, liet de Here me een visioen zien dat de vrouw zou leven.

¹⁹³ Dus ik ging daarheen. Ik zei: “Ik heb ZO SPREEKT DE HERE voor u. U gaat leven.”

En zij zei: “O, God zij dank,” het arme kleine ding.

194 Ik zei: “Wilt u opstaan en gedoopt worden in de Naam van de Here, en Hem aanroepen, en uw zonde weg te wassen?”

195 Zij zei: “Ik zal alles doen wat God van mij vraagt. Kom gewoon en leid mij en vertel het mij, en ik—ik zal het doen.”

Ik zei: “Goed dan.”

196 Een paar ochtenden daarna ontmoette ik een—een man die daar over straat ging, en het was meneer Andrews. Hij zei: “Zeg, wacht eens even, prediker.” Rond deze tijd van de ochtend geloof ik. En hij zei: “Wacht daar even, prediker.” Hij zei: “Waar—waar gaat u naartoe?”

Ik zei: “Naar de winkel.”

Hij zei: “Schaamt u u niet?”

Ik zei: “Wat?”

197 Hij zei: “Die arme kleine, stervende moeder daarbinnen te vertellen dat ze zou blijven leven.”

Ik zei: “Wel, ze zal ook blijven leven.”

Hij zei: “Hoe weet u dat ze zal blijven leven?”

Ik zei: “Jezus heeft het gezegd. Dat is de reden dat ik het weet.”

Hij zei: “Hoe weet u dat?”

198 Ik zei: “Hij toonde mij een visioen van haar.” Precies hoe Hij het deed; ik wist dat het zo zou zijn. Dat klopt.

199 Hij zei: “Ik zou me schamen.” Hij zei: “U gaat gewoon rond en bedriegt mensen op die manier.” Hij zei: “U zou u moeten schamen. Nu, ik weet dat het nogal moeilijk is voor mij om u net te ontmoeten en zo tegen u te praten.”

200 Ik zei: “Dat is in orde. U hebt uw eigen ideeën en ik heb ook de mijne.” Ik stapte op mijn oude fiets en reed ernaartoe.

201 Twee dagen later werd zijn vrouw, die een Christelijke vrouw, ziek. Ik ging erheen en zei: “Meneer Andrews, kan ik iets voor u doen?”

202 Hij zei: “Nu, kijk eens hier.” Zei: “Wij hebben een goede dokter.” Hij zei: “Wij hebben geen hulp van u nodig.”

203 En ik zei: “Dank u.” Ik zei: “Ik weet dat u een goede dokter hebt.” En hij noemde zijn naam; en hij—hij is een fijne dokter hier in de stad, een vriend van mij. Ik zei: “Hij is een goede dokter.”

204 Hij zei: “Ze heeft een blindedarmonsteking. We zullen het laten verwijderen en dat is alles.” Hij zei: “Wij hebben hier geen gebed nodig.”

205 Ik zei: “Dat . . . Meneer Andrews, dat heb ik niet gevraagd.” Ik zei: “Ik wilde u alleen maar zeggen dat ik—ik uw hout zou kunnen hakken. Ik zou wat ik ook kon voor u doen, uw aanmaakhout halen of kolen, alles wat ik kon doen.”

²⁰⁶ Dus, o, hij was er erg kortaf over. Hij wilde niets met bidden te maken hebben. Ik zei: “Goed.” Dus ik ging terug naar huis.

En toen ik dat deed, wel, ze brachten haar naar het ziekenhuis.

²⁰⁷ En de volgende morgen begon ik te patrouilleren. Ik was—ik was jachtopziener, weet u. En ik deed mijn kleine oude geweer om en begon de weg op te gaan. Ik liep langs de weg, en ging daar langs.

²⁰⁸ En als eerste, weet u, zei iets tegen mij, zei: “Draai je om en ga terug.” Dat is die opgestane Jezus: “Draai je om en ga terug.”

Ik dacht: “O, wel, dat . . . misschien voelde ik . . .”

Iets zei: “Ga terug.”

²⁰⁹ Ik draaide me meteen om en ging terug. Ik belde het Openbare Nutsbedrijf. Ik patrouilleerde ook op de hoge elektriciteitslijnen, dus ik belde op en zei dat ik die dag niet zou werken. Het miezerde een beetje, hoewel niet genoeg om me van mijn werk te houden, maar ik ging gewoon terug. Ik wist niet waarom.

²¹⁰ Ik ging zitten en haalde m'n kleine oude geweer uit elkaar en stond het daar te poetsen. En ik . . . Meda zei tegen me, mijn vrouw, ze zei: “Waarom ben je terug?”

²¹¹ Ik zei: “Ik weet het niet. Hij vertelde me gewoon om terug te gaan. ‘Gehoorzaamheid is beter dan offers, opmerken dan het vet van rammen.’ Kwam gewoon terug.” Ik ging daar zitten en was het kleine oude geweer aan het poetsen.

²¹² En als eerste, weet u, merkte ik dat er bij het huis; en hier kwam hij, met zijn hoed opzij, weet u, en het slijm aan zijn neus, en hij kwam binnen. Hij zei . . . [Broeder Branham klopt op de preekstoel—Red.] Hij zei: “Mevrouw Branham?”

Zei: “Ja.”

“Is de prediker hier?”

Zei: “Ja.” Zei: “Kom binnen meneer Andrews.”

Hij zei: “Hallo prediker.”

En ik zei: “Goedemorgen meneer Andrews. Neem een stoel.”

²¹³ Hij zei: “Hfff! U—hebt u over mevrouw Andrews gehoord?”

Ik zei: “Nee.”

Hij zei: “Wel, ze gaat sterven, prediker.”

²¹⁴ Ik zei: “O, dat is zo jammer.” Ik zei: “Dat hoor ik helemaal niet graag.” Ik zei: “Hoewel ik weet dat u een goede dokter hebt.”

En hij zei: “Ja,” zei hij, “maar het—het—het was geen blindedarmonsteking.”

En ik zei: “Dat was het niet? Nee?”

215 Hij zei: “Nee. We hebben er een specialist nu, uit Louisville.”
Zei: “Het is een bloedklonter. Het ligt ongeveer een paar uur van haar hart vandaan,” zei, “het nadert haar hart.” Zei: “Ze gaat sterven.”

216 Ik zei: “O, dat is jammer. Ik hoor dat niet graag.” Ik bleef m’n geweer poetsen.

217 Hij zei: “Wel,” hij zei, “wel eh, ze is eh, er heel erg aan toe.”

218 En ik zei: “Ja meneer.” Ik zei: “Da’s. . .” Liet hem even zweten, dus ik ging gewoon door en bleef mijn geweer poetsen.

219 Hij zei: “Wel, ik, eh, *ahum*,” hij zei, “denkt u dat u haar zou kunnen helpen?”

220 Ik zei: “Ik?” Ik zei: “Ik ben geen dokter. Ik weet niet wat ik moet doen, meneer.” Ik zei: “Ik ben geen dokter.”

221 Hij zei: “Wel eh, eh, weet u,” zei, “eh, ik—ik—ik dacht dat misschien—u haar misschien een beetje kon helpen.”

En ik zei: “Wat bedoelt u?”

222 Hij zei: “Wel, eh, weet u, zoals de vrouw daar op de . . .”

223 Ik zei: “Ik zie het.” Ik zei: “Dat was ik niet. Dat was de Here Jezus.”

En hij zei: “Wel. . .”

Ik zei: “Ik dacht dat u niet in Hem geloofde?”

224 Hij vertelde me een verhaal eens. Zijn—zijn grootmoeder had, of zijn—zijn tante was het geloof ik, had een belofte gedaan dat ze een oude rondreizende prediker vijf dollar zou betalen aan het eind van het jaar. Ze had kleren gewassen en ze had het geld niet om hem te betalen. En de wasdag kwam en dan zou de priester daar zijn en ze had geen geld. En ze had een dubbeltje, of een stuiver of wat het ook kostte voor een groot stuk zeep, en ze stuurde hem naar de winkel. Kwam terug en zei dat ze het—het stuk zeep nam, en . . . en aan het huilen was. Zei . . . Ze bukte zich en pakte haar grote oude schort en veegde haar tranen weg.

225 En ze stond boven de oude ketel, zoals jullie moeders vroeger moesten doen. U drukt nu natuurlijk gewoon op een knop. Dat is voorbij, ziet u.

226 Maar ze legde de zeep *zo* op het wasbord. En toen ze dat erop legde, hoorde ze iets schrapen. En ze keek toevallig naar beneden en keek en er stak uit het stuk zeep een goudstuk van vijf dollar, die ze de oude rondreizende prediker beloofd had. Ze zei . . .

Ik zei: “Hoe kwam dat daar?”

Ze zei: “Wel, ik vraag het me gewoon af.”

227 Ik zei: “De opgestane Jezus deed dat. Zij deed de belofte, met een goed hart. Ze dacht dat ze het kon, en God had een weg voor haar gemaakt.” Gewoon de manier waarop Hij dingen doet is hoe

u Hem herkent. Gewoon door wat Hij doet, de dingen die Hij doet, de manier waarop Hij het doet. Ze zei . . .

228 Hij zei: “Wel, ik—ik vroeg me het altijd af.” Zei: “Het was altijd op mijn hart; vraag me af: bestond er . . .”

Ik zei: “Bestond er . . .?” Ik zei: “Jazeker, meneer Andrews.”

229 Hij zei: “Wel, broeder Branham, denkt u dat zij . . . Hij—Hij—Hij mijn vrouw zou kunnen helpen?”

Ik zei: “Zeker. Ik weet dat Hij het kan.” Ik zei: “Wilt u . . .”

Hij zei: “Wilt u voor haar bidden?”

230 Ik zei: “Nee. U kunt voor haar bidden.” Ik zei: “U bent de persoon die moet bidden.”

Hij zei: “Wel, ik weet niet hoe ik een gebed moet opzeggen.”

231 Ik zei: “Dat zou toch geen goed doen als u een gebed zou opzeggen.” Ik zei: “Ga neerknieën en praat tot Hem.”

Hij zei: “Wel, hoe doe ik dat?”

232 Ik zei: “Zet gewoon je stoel naar achteren en ga daar gewoon neer . . . kniel er gewoon op neer bij de tafel en begin te bidden.”

233 Dus hij ging daar knielen en hij begon te bidden. En hij zei: “Nu,” hij zei, “Meneer, ik weet niet hoe ik tot U moet praten.” Hij zei: “Maar als U mijn vrouw maar wilt helpen!”

234 Hij stond op en zei: “Zeg, prediker, laten we nu naar het ziekenhuis gaan en met Hem praten.” Zei: “Misschien, als wij erheen komen waar het in een ziekenhuis is.”

Ik zei: “Goed.” Mijn vrouw maakte zich klaar. We gingen daarheen.

235 En mevrouw Andrews daar kon zelfs haar ogen niet meer zien, het—het bloed had zich gescheiden, weet u. Het stolsel had het bloed veroorzaakt . . . het water. En u kon haar ogen niet zien. Ik keek naar haar. O, tjonge! Mijn vrouw begon te huilen.

236 Ik knielde neer en begon te bidden. Ik zei: “Lieve God, ik bid nu dat U de vrouw wilt helpen.” Ik zei: “Om te zien dat we helemaal hopeloos en hulpeloos zijn. De dokter heeft alles gedaan wat hij kon doen en toch ligt ze hier op sterven.” Ik zei: “O God, wat zouden wij kunnen doen? Hoe zouden wij iets nu kunnen doen? Wij roepen U aan. Wij weten dat U bent opgestaan uit de dood en U onder ons leeft. En U bent net zo tastbaar als het licht op mijn handen is. U bent hier. En U bezit alle krachten en U kunt het doen. Nu, Here, als wij genade in Uw ogen hebben gevonden, komen wij nederig en vragen om genade voor de vrouw.”

237 Terwijl ik aan het bidden was, begonnen dingen te bewegen, op die manier. Ik keek en ik zag haar naar mijn huis komen met een appeltaart in haar hand, en gaf het mij. En ik zat voor op de

veranda en begon deze appeltaart te snijden en hem op te eten. Ik stond toen op, nadat Hij het visioen had getoond.

238 Wat was het? De opgestane Here. Hoe was het? Hij is onder de mensen. “De dingen die Ik doe. . .” Hij vertelde de vrouw haar zonden, bij de bron. Hij vertelde waar Filippus was toen hij onder de vijgenboom was, aan het bidden. Hij wist waar een vis was die een muntstuk in zijn bek had. Hij zei: “De Vader toont Mij de werken en Ik werk tot dusver. En de dingen die Ik doe, zult gij ook doen.” Wat is het? Het is de opstanding. Hij stond op uit de dood. Hij is niet dood. Hij is nu hier bij ons. Hij is net zo echt in de kamer als het licht is. Hij is net zo echt.

239 Nou, een paar jaar geleden wist men niet wat elektriciteit was, maar hij had een honger in zijn hart om te ontdekken wat het was. Hij geloofde dat hij het licht kon maken. Thomas Edison, en hij probeerde tienduizend draden, maar toch ontdekte hij iets. En hij gaf de wereld elektriciteit.

240 De mens geloofde in televisie en—en al deze andere dingen. God heeft het hier allemaal geplaatst.

241 En er is de kracht van de opgestane Christus vanmorgen, hiér in dit gebouw, om elke zondaar te redden, te vullen met de Heilige Geest, en om elke ziekte die er in de wereld is te genezen; als u slechts de juiste draad kent die ernaartoe leidt. Het is liefde en geloof; dat is de juiste draad. Stap in en bereis een keer en zie of Hij het niet zegt.

242 Weet u, toen Franklin de bliksem ving, wist hij niet wat hij had. Hij zei: “Ik heb het. Ik heb het. Ik heb het. Ik heb het.” Hij wist dat er een opstanding was geweest. Er was iets dat hij had gekregen; hij wist niet wat het was.

243 Misschien spreekt de Heilige Geest soms tot ú, u weet dan niet precies wat het is; maar u weet dat het er is, gewoon door de wijze waarop Hij het doet. Gewoon de wijze dat God heeft waarop Hij dingen doet; ze herkennen het.

244 Deze meneer Andrews dan, toen ik erheen ging en het hem vertelde. En op de derde dag, ongeveer twee. . . Wel, ongeveer twee uur daarna; we kwamen terug naar huis. En hij kwam. . .

245 Dit was hier toen openbaar terrein. Hij kwam daar aangelopen. Ze hadden hem gebeld, zeiden: “Uw vrouw is op sterven.” Zeiden: “Ze heeft doodsreutels in haar keel. U kunt beter komen.”

246 En hier kwam hij terug, helemaal teleurgesteld. Hij zei: “Broeder Branham,” zei, “de dokter zei dat ze gaat sterven.” Zei: “Hij is daar nu. Hij zei: ‘Ze gaat sterven.’”

Ik zei: “Maar de Here Jezus zei: ‘Ze gaat leven.’”

Zei: “Wel, hoe kan. . . Als ze sterft, kan ze leven?”

Ik zei: “Ze leeft al.”

247 Halleluja! Raak niet overstuurd door *halleluja*. Het betekent “prijs onze God.” Als er ooit een ochtend is geweest waarop de halleluja’s uit de mensen zouden moeten weerklinken, is het vanochtend. Jazeker. Prijs onze God, voor elke schaduw van de dood die weggenomen is. Hij leeft.

248 Let op. En hij zei: “Welnu, hoe gaat ze het doen?”

249 Ik zei: “Ik . . . Dat is niet aan mij om dat uit te puzzelen. Het is gewoon aan mij om te geloven wat God zei dat Hij gaat doen.”

250 Dus toen was hij erg verdrietig. En na een tijdje ging hij naar het ziekenhuis toe.

251 Hier kwam hij, achter en om het huis kwam hij, klik-klak, klik-klak. Hij rende naar binnen en zei: “Prediker, weet u wat er is gebeurd?”

252 En ik zei: “Wat, meneer Andrews?” Ik zat nog steeds daar mijn geweer te poetsen, weet u.

Hij zei: “Weet u wat er is gebeurd?”

En ik zei: “Wat is er gebeurd, meneer Andrews?”

253 Zei: “Ze kwam overeind. Al het water is weg uit haar lichaam. Ze zei: ‘Ik sterf van de honger.’” Zei: “Ze gingen haar wat bouillon halen. Ze zei: ‘Ik wil geen bouillon. Ik wil worstjes en zuurkool.’” Ze had honger.

254 Wat was het? Wat was het? Omdat Hij opstond uit de dood. Die vrouw kwam uit het ziekenhuis als een gezonde vrouw.

Hij leeft, Hij leeft, om redding te geven!

U vraagt mij hoe ik weet dat Hij leeft? Hij leeft binnenin mijn hart.

255 Dat is juist. Hij kwam daar achterom langs. En drie dagen daarna zat ik met mijn voeten omhoog voor op de veranda en at zowat de lekkerste appeltaart die ik ooit heb gegeten. Waarom? Hij leeft. Hij stond op uit de dood.

256 Deze kleine vrouw hier, toen ze herstelde van die tuberculose, en het ziekenhuis zei dat ze zou sterven; ze liep hier rond en toen weigerde ze. Ze dacht dat het fanatisme was om gedoopt te komen worden.

257 En toen ze daar op een avond met hoge koorts thuis zat; ze kon me horen prediken, daarginds, bij haar huis. Ik predikte over de waterdoop. Ze stond op en kwam hier en strompelde de kerk binnen. En ze zat daar achterin. En ze zei: “Ik moet gedoopt worden.” Een grote bult was op haar schouder ontstaan. Mevrouw Webb hier ging en haalde voor haar een kleed en hielp haar om het aan te doen. Ze liep het bad in met een koorts van veertig en werd daar gedoopt volgens wat ze God had beloofd. En vandaag . . . Dat was jaren geleden. En vandaag is ze daar en zit ze hier levend vanmorgen, omdat God leeft en regeert en Hij opstond uit de dood.

258 Enkele weken geleden was zij en haar dochter in Louisville. Ze liepen over straat en er zat een arme oude vrouw daar. En ze bedelde. Zei: “Dame, help me alstublieft. Ik ben in nood.” Ze keek in haar zak; ze had net genoeg geld, vijftien cent geloof ik dat het was om de brug over te steken.

259 Ze liep door. Ze begon verder de straat op te lopen. De Here zei tegen haar: “Nu, toen u hulpeloos was, hielp Ik u. En die vrouw is hulpeloos, en u wilt haar niet helpen.”

260 Ze liep een stukje verder en zei: “Here, maar ik heb slechts de vijftien cent. Hoe zouden ik en mijn dochter thuiskomen? Hoe konden we dat doen?”

Hij zei: “Wat gaat u dat aan? Volgt gij Mij.”

261 Ze draaide zich om, ging terug. Ze zei: “Dame, vergeef mij.” Zei: “Ik heb maar vijftien cent is alles wat ik had voor mijn dochter en ik om de brug over te steken.” Ze zei: “Ik geef het u. Het is alles wat ik heb. Het spijt me dat ik niet meer heb.”

Ze zei: “De Here zegene u, mijn dochter.”

262 Ze draaide zich om en begon verder te lopen. Haar dochter zei: “Nu, moeder, wat gaan we nu doen?” Zei: “Al dat verkeer—het zou gevaarlijk zijn om over die brug te lopen.” Zei: “Wij kunnen nu niet over de brug lopen.”

263 Ze zei: “Ik weet het niet. Hij zei dat ik het moest geven en dat was alles wat ik had.”

264 Ze liepen over straat, en plotseling keek ze toevallig. Haar dochter zei: “O moeder, kijk! Hier ligt een stuiver.” En ze keek toevallig, en ze zei: “En hier ligt het dubbeltje.”

265 Wat is het? Gewoon de wijze waarop Hij dingen doet. Hij laat ons weten dat Hij hier is.

266 Hier afgelopen zomer was ik weg op bijeenkomsten. Mijn vrouw kwam binnen, ze zei: “Billy, ik moet een cheque hebben. Ik moet wat boodschappen gaan halen.”

267 Een arme oude prediker kwam hier langs, zei: “Broeder Branham, ik heb geen geld meer.” Zei: “Ik—ik ben blut. Ik moet naar Texas.” Zei: “Ik—ik zal u op een keer betalen wanneer ik het kan.” Hij zei: “Kunt u mij helpen—mij helpen?” Hij zei: “Ik wil vijftig dollar.”

268 Ik ging naar de bank toe om te zien of ik het had. Wel, ik had net—bijna honderd, dus ik ging naar hem toe en gaf hem vijftig dollar ervan. Hij nam het en ging verder.

269 De kleine dingen die opkomen, u weet hoe het is. Mijn vrouw zei: “Billy, ik moet vanmorgen een cheque hebben, ongeveer twintig dollar; ik moet wat boodschappen gaan doen.” We gingen erheen en deden de boodschappen. Kwamen terug. Ze was eieren vergeten. We hadden er geen opgehaald. Dus ik dacht: “O, tjonge, wel,” dacht, “misschien zal iemand iets doen.”

270 Dus ik ging en ik hielp meneer May, was nogal . . . Er was nog niemand thuis, en ik was daar wat aarde aan het scheppen. Ik keek toevallig en ik zag een oude auto binnenkomen, reed naar de kant en parkeerde. Een oude prediker stapte eruit, een beetje kreupel, en kwam aanlopen, op de veranda zitten, leunde achterover. Ik dacht: “Die arme oude, versleten prediker. Ik—ik moet naar hem toe om hem te zien.”

Ik ging ernaartoe. Ik zei “Goedemorgen.”

271 Hij zei: “Hoe maakt u het, Eerwaarde heer Branham?” Hij zei: “Ik denk niet dat u mij kent.” En hij vertelde mij wie hij was. Zei: “Ik ben een van deze arme predikers.” Hij zei: “Ik was boven in Cleveland, en zij gaven me genoeg benzine om tot hier te komen.” En hij zei: “M'n oude auto staat daar zo goed als droog.” Zei: “Tets vertelde me om hier langs te komen.” Zei: “Misschien zou u me een beetje helpen.”

272 Ik keek naar hem. Ik dacht: “Tjonge, hm,” weet u. Ik dacht: “Arme oude kerel.”

Ik zei: “Laten we bidden.”

Hij zei: “Ik wil dat u bidt. Ik heb een slechte heup.”

En ik zei: “Goed.” We knielden neer en begonnen te bidden.

273 Toen ik begon te bidden zei de Here: “Geef hem vijf dollar.”

274 Ik zei: “Wel, Here, natuurlijk weet U er alles van. U, U weet of het er is of niet.”

En ik zei: “De Here vertelde me dat ik u vijf dollar moest geven.”

Hij zei: “Dat is te veel, broeder Branham.”

275 Ik zei: “Maar Hij vertelde me dat ik u vijf dollar moest geven.” En ik schreef de cheque uit. Ik zei: “Breng het naar Strothers en zij zullen het verzilveren.” Ik dacht: “Wat nu?” Gingen naar buiten. Hij reed weg en was een poosje weg.

276 Er was een man aan het werk aan een huis daar die met meneer Luther langskwam. Hij zei: “Zeg, prediker!”

En ik zei: “Ja.”

277 Hij zei: “Weet u, ik heb honderd kippen thuis.” En zei: “Die oude hennen, ik—ik heb ze alle startvoer en al het andere gegeven en voer en,” zei, “ik krijg die dingen niet aan de leg.” Hij zei: “Ongeveer een week geleden knielde ik neer; ik zei: ‘Here, als U—als U deze kippen gewoon eieren laat leggen, zal ik de helft van de eieren weggeven.’” Hij zei: “Weet u, ze begonnen te leggen.” Zei: “De volgende dag kreeg ik negentig eieren.” Hij zei: “Ik—ik heb hier een kist eieren die ik u wil geven.” Vijf dollar, precies.

278 Wat is het? Gewoon de wijze waarop Hij dingen doet. Wat probeer ik vanmorgen te zeggen? Ik probeer dit te zeggen: dat Jezus Christus leeft en regeert. Hij is opgestaan uit de dood. Hij brak het brood. Hun ogen gingen open. Ze herkenden dat Hij het

was, gewoon door de wijze dat Hij dingen deed. Kijk mee en u zult ontdekken, gewoon door de wijze dat Hij dingen doet, dat Hij nog steeds leeft en regeert.

Hij leeft, Hij leeft, om redding te geven!

Vraag mij hoe ik weet dat Hij leeft? Hij leeft in mijn hart.

279 Zijn boodschap was: “Ga mijn discipelen vertellen dat ik ze in Galilea zal ontmoeten.”

280 En Zijn boodschap is vandaag dat Hij u zal ontmoeten. “Ik zal u ontmoeten,” waar u Hem ook zult ontmoeten. “Kom tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt.”

281 Maar mijn vrienden, zoals die mensen verbaasd waren toen ze deze Man aan de oever hoorden zeggen: “Werp uw net uit.” Ze wisten het niet. En deze mannen op weg naar Emmaüs, toen ze met Hem wandelden en spraken, en het niet wisten.

282 En velen van ons, mijn vrienden, hebben het doel gemist van de hoge roeping in Christus, omdat we het niet herkenden. Vaak zal er bij de Rechterstoel een teleurstelling zijn, wanneer u beseft dat die godsdienst van Jezus Christus redding en geluk en vreugde brengt. Dat genoemd wordt. . . zoals Paulus in de dagen vanouds zei: “Naar de weg die ketterij genoemd wordt.” *Ketterij* is “krankzinnig,” weet u. “Naar de weg die ketterij wordt genoemd, zo aanbid ik de Here God van onze vaders; naar de weg die ketterij wordt genoemd.”

283 Vaak ziet u mensen die blij en verheugd zijn en vol van de Geest van God, waar goddelijke genezing en krachten en wonderen en mirakelen worden verricht; ze zeggen “dat het hypnose is.” Ze zeggen “dat het *dit* en *dat* en *wat* al niet is.” Maar als u alleen de Bijbel zou lezen, is het de Here Jezus Christus. U herkent Hem gewoon niet. U beseft gewoon niet Wie het is.

284 Ik vertrouw erop dat voordat deze dag voorbij is, voordat deze dag voorbij is, dat Hij iets in uw leven zal doen, zodat u Hem zult herkennen, en de opstanding in uw hart op zal komen als het nog niet gebeurd is. En mag. . . En u zult merken dat de vogels anders zingen. De lieflijke opgestane Jezus is vanmorgen opgestaan uit de dood, daarom is alle angst voor de dood verdwenen. Halleluja! Ze zijn verzegeld in de Zee van Vergetelheid.

285 Toen de oude heilige Paulus aan het einde van de weg was gekomen en hij daar zat met de ketenen om zijn voeten en om zijn handen, ze de blokken daar aan het bouwen waren waarmee ze zijn hoofd zouden afhakken. Toen ze zeiden: “Paulus, wat denk je er nu van?”

286 Hij zei: “Ik heb een goede strijd gestreden; ik heb de loop beëindigd; ik heb het geloof behouden; en voorts is voor mij weggelegd een kroon der rechtvaardigheid welke de Here, de

rechtvaardige Rechter, mij in die dag zal geven; niet alleen mij, maar allen die Zijn verschijning liefhebben.”

²⁸⁷ Toen ze hem daar op het blok liepen lopen en hij zijn kraag naar beneden trok en zijn hoofd daar neerlegde, de dood hem recht in het gezicht staarde. Hij zei: “Nu heb ik je. Nu ben je bang.”

Hij zei: “O dood, waar is uw prikkel?”

²⁸⁸ Keek daarheen en hij zag ze een gat aan het graven om hem erin te leggen, in het graf. Het oude modderige graf zei: “Ik zal je pakken. Ik zal je beschimmelen. Ik zal je lichaam bederven. Huidwormen zullen in en uit je kruipen. Ik . . .”

Hij zei: “Graf, waar is je overwinning?”

²⁸⁹ Maar hij keerde z'n hoofd terug naar Jeruzalem, o tjonge: “Maar God zij gedankt Die ons de overwinning geeft door onze Here Jezus Christus!” O tjonge!

²⁹⁰ Ik moet aan het einde van de weg komen. Een dezer dagen zullen mijn inspanningen voorbij zijn. Sommigen van u jongens die hier zitten, we speelden samen, boksten samen, speelden samen met knikkers en alles. We waren toen kleine jongens. Maar nu begin ik te merken. . . Morgen is mijn verjaardag. Ik word morgen vierenveertig jaar oud. Mijn schouders beginnen te hangen en rimpels komen onder mijn ogen, het haar dat ik nog heb, wordt grijs. Wat is het? De dood is ingetreden, ze slijpt me neer.

²⁹¹ Maar broeder, terwijl de dood aan de ene kant aan het wegslijpen is, maakt het Leven aan de andere kant alles weer nieuw. Jazeker. En een dezer dagen zullen jullie allemaal hier op de begraafplaats staan, waar ze het geregeld hebben en als ik sterf voordat Jezus komt dat ze *Geloven Alleen* gaan zingen, “Alle dingen zijn mogelijk, geloven alleen.”

²⁹² Als u ze hoort zeggen: “Hij is weg,” en de kluiten aarde dan op de kist strooien, ben ik niet weg. Ik leef nog steeds, want Hij leeft. Nee.

²⁹³ Een van deze glorieuze lentemorgens wanneer het allemaal voorbij is en de atoombommen de wereld hebben doen uitbarsten en haar ginds heeft geslingerd en ze rondgeslingerd is door de jaren heen en gezuiverd is en terug is gebracht en de palmbomen weer op de aarde omhoog zullen komen, een opstanding, van alle natuur, zoals God in het begin deed. Er zal geen vervuiling zijn in de grond. Er zal geen vervuiling in de lucht zijn. En de palmbomen, er zullen geen ziektekiemen of ziektes zijn om ze ooit weer af te breken. De appelbomen zullen nooit oud worden. Halleluja! Ze zal voortkomen. En één glorieuze, prachtige morgen, wanneer de grote vogels van boom tot boom vliegen, zal Jezus weer hier op aarde verschijnen. En wanneer

Hij dat doet: “Zij die dood zijn in Christus zal God met Hem meebrengen.”

²⁹⁴ Wij zullen ook op een Paasmorgen omhoog komen, onze geliefden te ontmoeten en ze te begroeten. Zal dat niet een prachtige tijd zijn? [Samenkomst zegt: “Amen.”—Red.]

²⁹⁵ En ik kan daarginds staan . . . En zie mijn oude moeder daar achterin in het gebouw zitten vanmorgen, wordt oud en beverig en met vele spasmen, en ze begint oud te worden. Als ik haar daar kan zien en zeggen: “Moeder, dit is uw zoon.” En ik daarheen ga en mijn geliefden zie en mijn dierbare vrienden die hier in de kerk zijn, kleine oude broeder George DeArk, al zij die in Christus Jezus onder gingen. Al mijn dierbare vrienden, als ze opstaan en ik ze kan ontmoeten.

²⁹⁶ En daar dan heen gaan en zeggen: “Wie is die man die daar aankomt?”

²⁹⁷ “Dat is Paulus. Hier komt Silas. Hier is Daniël. Hier, hier is Ezechiël. Hier is de rest van hen allemaal.” En we door dit paradijs van God kunnen wandelen.

²⁹⁸ Er zal een echte opstanding zijn één van deze ochtenden, vriend. We zullen jullie ontmoeten.

²⁹⁹ Die kleine baby die stierf, ongeveer zo groot, ze zal een jonge dame zijn. En ze zal haar armen om haar moeder slaan en daar wenend en huilend en God prijzend voor Zijn glorieuze opstanding van Zijn Zoon, Christus Jezus. Op een glorieuze dag zal het komen.

³⁰⁰ We hebben nu geleefd omdat we het onderpand van onze redding hebben, de Heilige Geest hier Die getuigenis aflegt dat er een opstanding is. Hoe is het?

³⁰¹ Eén keer was ik een zondaar. Eén keer had ik nooit achter deze kansel gestaan. Eén keer had u me nooit mijn stem horen verheffen om “amen” te zeggen; ik had me ervoor geschaamd. Er was een tijd dat ik geen traan in m’n ogen zou hebben gehad; ik zou me ervoor hebben geschaamd. Ik was “grote slechte Bill.”

³⁰² Maar één dag ontmoette Jezus Christus mij in de kracht van Zijn opstanding. Hij verbrijzelde dat stenen hart en nam het uit me weg. Hij plaatste een nieuw verstand. Hij plaatste een nieuwe natuur. Hij plaatste een nieuwe persoon hierbinnen. En vandaag, omdat Hij leeft, leef ik ook.

³⁰³ En een dezer dagen, vrienden, als ik aan het eind van de weg kom, net zoals u en de rest van ons, en onze wapenrusting behoorlijk gehavend is door de strijd! O tjonge! Als ik naar het oude schild kijk, kijk naar hoeveel vurige pijlen het van mij heeft moeten afbuigen. Als ik daar ben en de golven op mijn ziel voel afkomen, weet ik dat ik dan aan het einde van de weg ben. Net zoals mijn moeder daar en zoals alle Branhams als ze heel oud worden, beginnen ze te beven met een verlamming.

³⁰⁴ Ik wil daar staan, halleluja, en op de staf leunen, aan het einde van de weg. Ik wil mijn helm afzetten en hem bij de kust neerleggen; op de kust neerknielen en het oude Zwaard terug in de schede van de eeuwigheid steken en mijn handen opheffen en schreeuwen. En ik weet als ik door het dal van de schaduw des doods ga, dat de Morgenster zal komen om de weg te verlichten. De Heilige Geest zal zijn glanzende vleugels uitspreiden over die vreselijke modderige Jordaan en onze vermoeide zielen dragen naar een beter land. Ja meneer.

³⁰⁵ Vrees niet. “Ik zal geen kwaad vrezen, want Gij zijt bij mij.” “De dood wordt helemaal verzwolgen in de overwinning.” Er is . . . De dood kan niets doen. Eén schrijver zei dat “het enige dat God deed met de dood: Hij zette het voor een kar en spande het in en zette het in de lamoen van de wagen. En het enige wat de dood kan doen is een gelovige in de aanwezigheid van zijn Maker trekken.” Dat is het enige wat de dood kan doen. Een dezer dagen zal de dood dit sterfelijke deel uitslijpen.

³⁰⁶ Maar net toen ik een baby was en er een bovennatuurlijk wezen was die naast mijn moeder wachtte om mij leven te geven toen ik geboren werd. “Zo is als deze aardse tabernakel wordt ontbonden er al één ginds die in Glorie wacht,” ginds bereid waar er geen ziekte of lijden is. En net zoals ik hier verwekt werd door de Geest, en de Geest van God “Abba Vader” uitroept; niet alleen ik, maar elke persoon in de wereld die wederom geboren is, terwijl dit—terwijl dit geestelijk lichaam, terwijl we in de genade van onze Here Jezus Christus groeien. Op een dag zullen we ginds over de grens heen stappen en zullen we in dat nieuwe lichaam zijn waar er nooit grijze haren, gebogen schouders of iets dergelijks zal zijn. We zullen daar voor altijd jong zijn omdat Jezus Christus op de derde dag opstond, na Zijn opstand- . . . na Zijn dood, en weer opstond.

³⁰⁷ Hij leeft. Hij regeert. Nu, ga het Zijn discipelen vertellen. “Ga het Zijn mensen vertellen, dat Hij zei: ‘Ik zal u in Galilea ontmoeten.’” Een dezer dagen in het Galilea van God ergens ginds verwacht ik Hem in vrede te ontmoeten, omdat Hij vandaag in mijn hart leeft. Ik vertrouw erop dat Hij net zo is met ieder van u. En terwijl we . . .

³⁰⁸ Het spijt me dat ik hier te veel tijd in beslag heb genomen, nog maar een paar uur nu tot de zondagsschooldienst begint. Zullen we onze hoofden buigen.

³⁰⁹ O genadige God, Schepper van hemelen en aarde, Auteur van eeuwig Leven, Gever van elke goede gave, wij danken U vanmorgen voor de opstanding van Jezus Christus. Vanmorgen zo’n negentienhonderd jaar geleden vond deze grote gebeurtenis plaats. De mens had daarvoor de dood gevreesd; maar nadat Hij gekomen was, toen nam Hij alle angst voor de dood weg.

³¹⁰ En vandaag leeft en heerst Hij in onze harten. Hij zei nadat Hij uit de dood was opgestaan, zei Hij: “Ik zal met u zijn, zelfs in u, tot het einde van de wereld.” Negentienhonderd en nog wat jaren zijn voorbijgegaan sinds die gebeurtenis, maar vanmorgen leeft Hij opnieuw in onze harten.

³¹¹ We zijn hier vanmorgen bijeengekomen, Here, om Hem te aanbidden, Zijn Woord te onderwijzen, Zijn Geest te voelen, om elkaar de hand te schudden, en om “Prijs de Here” tegen elkaar te zeggen, omdat wij geloven dat Hij stierf en weer opstond.

³¹² Wij geloven dat in ons vanmorgen, Here, door de genade van God, onsterfelijk Leven regeert in onze lichamelijke wezens. Wij geloven dat daarin de Geest van God is Die niet kan sterven, dat het nooit zal sterven. En Hij heeft . . . Hij zei: “Ik zal hen eeuwig Leven geven. Zij zullen nooit sterven, en Ik zal hen opwekken op de laatste dag.” Wij geloven het, Here, want wij zijn getuigen van Zijn opstanding.

³¹³ Nu, Vader, zegen ons door de dag. Zegen de vreemdelingen in onze poort. En moge vandaag een blijde dag zijn.

³¹⁴ En als er hier vanmorgen diegenen zijn, Here, die nooit wedergeboren zijn, die de ervaring niet kennen van te leven met Jezus in het opgestane Leven, in het nieuwe Leven, waar de oude ketenen en alle verlangens van de dingen van de wereld zijn weggevallen, en die niet weten wat het betekent om een nieuw schepsel te zijn in Christus Jezus; O Heilige Geest, beweeg vandaag over hen heen. Blaas in hun wezen onsterfelijk leven. En mogen de vreugdeklokken van de hemel vandaag deze Pasen blijde tijdingen doen opspringen, en mogen zij voortgaan en een nieuwe schepselen in U zijn.

³¹⁵ Hoor het gebed van Uw dienstknecht, Here, want ik vraag deze zegen in Jezus Christus' Naam. Amen.

In orde, zullen we opstaan. In orde, broeder Neville.

GA, VERTEL MIJN DISCIPELEN DUT53-0405s
(Go, Tell My Disciples)

Deze Boodschap door Broeder William Marrion Branham werd oorspronkelijk in het Engels gebracht op Paaszondagmorgen bij zonsopgang 5 april 1953 in de Branham Tabernacle in Jeffersonville, Indiana, de Verenigde Staten, en werd van een magnetische bandopname genomen en onverkort in het Engels gedrukt. Deze Nederlandse vertaling is gedrukt en verspreid door Voice Of God Recordings.

DUTCH

©2022 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS, EUROPEES KANTOOR
POSTBUS 78, 9520 AB NIEUW-BUINEN, NEDERLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright kennisgeving

Alle rechten voorbehouden. Dit boekje mag thuis op een printer worden gedrukt voor eigen gebruik of om kosteloos te worden weggegeven, als een hulpmiddel om het Evangelie van Jezus Christus te verspreiden. Dit boekje mag niet worden verkocht, op grote schaal vermenigvuldigd, op een website geplaatst, opgeslagen in een terugzoeksysteem, in andere talen vertaald, of gebruikt worden om fondsen te verwerven zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van Voice Of God Recordings®.

Voor meer informatie of voor overig beschikbaar materiaal kunt u contact opnemen met:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org